

MEGLEPETÉS

*válogatás az Országos Mécs László Irodalmi Társaság irodalmi pályázataira
érkezett írásokból*

OMLIT / Kék-Fehér Könyvkiadó (2024)

Lectori Salutem!

2024 karácsonyán **Meglepetéssel** készültünk! Íme, egy csokornyi azon írásokból, amelyeket a különböző pályázatainkra küldtek az eltelt években.

Öröm volt válogatni! Mindig elcsodálkozom, hogy mennyi és mennyi csodálatos talentummal megáldott embertársunk él közöttünk!

Harminc évvel ezelőtt pont ezért alapítottam az Országos Mécs László Irodalmi Társaságot – *amely már /évek óta / hazánk legnagyobb, amatőr írókat és költőket tömörítő, segítő civil szervezete* -, hogy mindazok számára (akik a szó szerinti értelemben véve: kiírják magukból az érzelmeket, gondolatokat) legyen egy olyan keret, egy lehetőség, ahol megmutathatják magukat.

1994-től számtalan pályázatot hirdettünk meg (irodalmi, művészeti), díjakat alapítottunk, könyveket adtunk ki, irodalmi rendezvények tucatjait, százait valósítottuk meg... felsorolni is nehéz.

...s most: ajándékot adunk. Valódi Meglepetést.

Tervezzük, hogy – hagyományt alapítva- 2025-ben is kiadunk egy térítésmentes válogatást (pdf, e-PUB) , s ki tudja, lehet, hogy nyomtatottan is.

Adni jó. S mi örömmel adunk.

Áldott karácsonyt és boldog, egészségben, örömeinkben gazdag új esztendőt kívánunk!

2024. Karácsony

Rátz Ottó

mesterpedagógus, szaktanácsadó, szakértő,
szerkesztő, az OMLIT alapító elnöke

Kerti pad melankóliafátyolban

Alcím: Egy férfi sóhaja

Fátyolos tekintettel, tüdőből feltörő fájdalmas sóhajjal tekintett ki az idős férfi az ablakon; szemei megpihentek a padon. A kert végében, nyírfák ölelésében megbújó, gazokkal benőtt, rozoga padon. Ezúttal nem kapta el a fejét hirtelen, mint annyiszor, most engedte, hogy elé táruljon a látvány fástól, kertestől, padostól, emlékestől. Hosszú idők óta először mert emlékezni a férfi. A nőre, egy szerelemre. Utolsó találkozásukra. Közel három évtizede történt, mégis mintha csak tegnap lett volna. Egy búcsúzást asszisztált végig az a kerti pad. Élete legfájóbb búcsúzását. A férfi azután a találkozás után nem ült többé a padra. Pad és nő végérvényesen összenőttek a férfi emlékeiben, s ő minden erejével igyekezett kitörölni onnan padot, nőt egyaránt. Ennyi év távlatából is valami lágygyá szelődült, mégis áthatolhatatlan melankóliafátyol vonta be az emlékképeket. Hiába érzékelték szemei a látványt – egy magányos kerti padot –, mégis mintha hamis percepció viccelte volna meg az idős férfit, mert azután a találkozás után ő a padot többé nem volt képes önmagában látni. Az a pad már csak a nővel együtt létezett. Ó, hányszor kívánta reggelente, amikor ébredés után kinézett házának ablakán, hogy bár készítette volna silányabb anyagból a mester, hogy mállott volna már szét, lenne végre az enyészeté az a nyomorult pad. S ha a pad semmivé válik, talán a nő sem jut eszébe többé. S akkor talán 27 év óta először nem úgy ébred reggel, hogy gyászol valamit. Akkor majd megszűnik a mellkasában az a tompa szorítás, oldódik gyomrában a görcs, s akkor talán majd jó lesz élni újra. De a pad – akármennyire is kényelmesebb lett volna úgy

a férfinak – nem mállott szét. Az idő vasfoga kegyelmezett neki, s állt csaknem 30 éve a kert végében, égbekiáltó magányban, egy reménytelen szerelem mementójaként. Isten tudja, a férfi vagy a pad volt magányosabb. Állt most rezignáltan az ablakban a férfi is, és utolsó találkozásukra gondolt. A beszélgetésükre, a nő arcára, mozdulataira, hangjára, illatára. Mindenre emlékezett, a legapróbb részletekig. Verőfényes október volt, melegrekordok dőltek meg akkoriban. Ők ketten ültek a padon, a férfi a háttámlának dőlve, a nő a férfi ölében, mellkasának támaszkodva, egészen egymásba bújva. A férfi, miközben átölelte a nőt, arcával hosszú, hullámos vörös fürtjeibe temetkezett, majd halkán azt mondta:

– Úgy szeretem ezeket a pici pihéket a nyakadon.

Felemelte a nő hosszú, bronzvörös haját, aztán először lassan, egészen elnyújtott mozdulatokkal végigsimított ujjával a tarkóján, majd gyengéd csókot adott – inkább csak puszit – a bársonyos bőrre, a kedves kis pihékre. Most is érezte a nő bőrének illatát. Láta maga előtt szép arcát, a mozdulatot, ahogy összekulcsolt kezeiket elmerengve nézi, majd gyöngyöző hanggal így szólt:

„Tudod, én mindig azt hittem, hogy az ősz, csak ősz. Évszak, ami aluszik vagy meghal. Egy évszak nyár és tél közé szorulva. 37 őszöm voltaképpen nyomtalanul telt el, míg elérkezett ez a mostani. Én nem tudtam idáig, hogy az ősz boldogság, amit a markunkba szoríthatunk. Miattad tudom ezt, azóta amióta vagy nekem! Nézd a kezeinket – rebegete a nő, majd így folytatta; a Te fél kezed és az én fél kezem összefonódása képes csak olyan fészket rakni, hogy a boldogság ott akarjon maradni öt meg öt féltő ujj közé zárva. Olyan a boldogság, mint a hit, ha most kíváncsian megkukucskálnánk, mi van a tenyerünkben, semmit sem látnánk – nem ölt az testet, nincsen téglalap

vagy rombusz alakja –, de érezzük, hogy ott van, ott lüktet, benne a tenyerünkben. Lüktet, kalimpál, csiklandoz, beragyogja az egész lényünket. Hogy nevetésünk, mint egy harsona, visszhangozzon a világban. Nekünk csak annyi a dolgunk, hogy örizzük féltve, mosolygó lélekkel.” Csak mesélt, mesélt a nő, hol a távolba révedve, hol hátrafordulva, a férfi szemeibe nézve. Gyöngyöző hangja nem is illett az őszbe, hiszen az a hang maga volt a feltámadás ígérete. Mintha nem is emberi hangszálak képezték volna, hanem valami különleges pengetős hangszer, aminek húrjai csak a születésről, a rügyfakadásról hajlandók dalolni.

– Tavaszhangod van, tudod? – mondta akkor a férfi a nőnek – és én azt hiszem, tavaszhang nélkül talán már élni sem tudnék. Úgy nézett rá, mint aki látja ugyan ezt az 56 kilogrammnyi bájt az ölében, hallja a hangját is, mégsem hiszi el, hogy itt van vele. Ővele. A karjaiban!

Ez a nő úgy tudott mesélni, hogy az élet legközönségesebb pillanatai is ünneplőbe bújtak. Lenyűgözte a férfit, nemcsak a szépsége, de egész lénye. Nem tudott betelni vele, hallgatta volna egész nap a nőt. Szerette, ahogyan szelíden megfűszerezett, mesévé szelídített, vagy épp grandiózus drámává fokozott egy egészen banális helyzetet. Úgy mesélt a harcsapaprikásról, hogy aki hallotta, mind harcsapaprikást akart enni. De úgy mesélt a hagymapucolásról is, hogy aki hallotta, nyomban hagymát akart pucolni. A férfi meg csak nézte ragyogó szemekkel ezt a kislánynőt, és érezte, bárhogyan is küzd az érzés ellen, beleszeretett a kis csacsogó tavaszhangúba. A tavaszhangúba, aki ha a közelében volt, a férfi úgy érezte, hogy a leghétköznapiabb pillanatok is ünneppé magasztosodnak. Aztán hirtelen megijedt – mintha balsejtelve támadt volna, talán megérzett valami nyugtalanítót a jövőből –, mert kétségbeesetten húzta magához a nőt, és még jobban

összeszorította a tenyerében féltve őrzött apró kezet, de olyan erővel, hogy a nő felszisszent.

– Kicsike! Mesélsz még nekem? – kérlelte a nőt, egészen ijedt tekintettel.

– Miről?

– Mindegy! Mindegy, bármiről! Csak hallani akarom a hangodat!

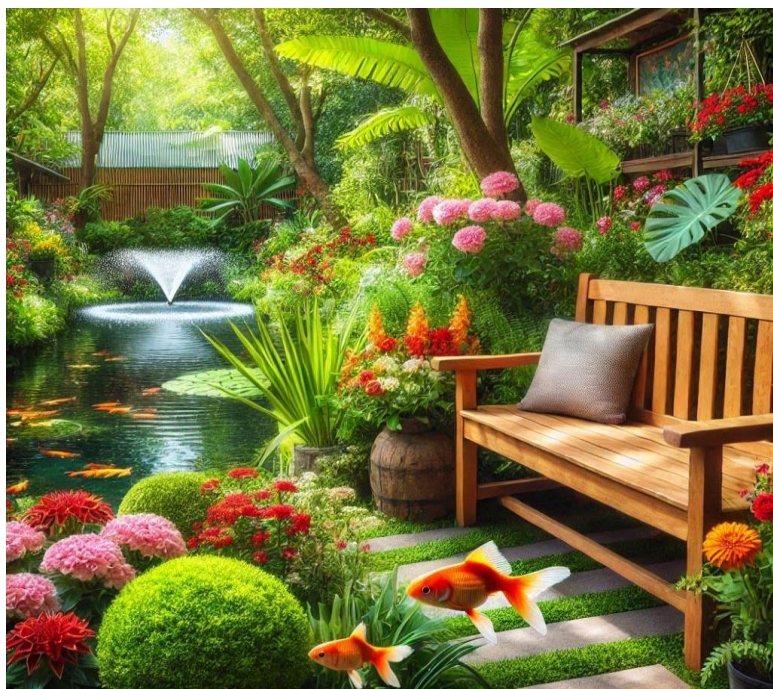
– Tudod mit? – szólt a nő. Gyere, járjunk inkább egyet itt, a kertben. A kertedben. Ha igazán elcsendesülünk, hallani fogunk valamit. Valami egészen misztikus dallamot – súgta a nő a férfi fülébe, majd huncut kis puszit adott a borostás férfiarcra, és hirtelen felpattant a padról. A férfi utána lépett, gyorsabban, mint azt a nő gondolta, az ölébe kapta és lágyan megcsókolta. Túlcordult benne az érzés, nem tudta, hová lehet még fokozni ezt a boldogságpillanatot. Egyszer csak kibújt a nő a védelmező ölelésből, és futni kezdett.

– Kapj el, ha tudsz! – kiáltotta pajkosan a férfinak, aki meglepődött ugyan, de azonnal nekiiramodott, és még mielőtt a nő befejezte volna a mondatot, már újra a karjaiban tartotta. Önfeledt, szívben sarjadt nevetésüktől visszhangzott a kert. Nevetett velük a kerti pad, a nyírfák, az apróska fűszálak, és nevetett velük még valami. Ahogy kéz a kézben sétáltak a kertben, hallani lehetett ezt a tökéletesen megkomponált dallamot, az avarszimfóniát. A dallamot, ahogyan lábaik alatt az avarszőnyeg frissen lehullott levélkéi ripegve-ropogva, reccsenve, zörrenve szétmorzsolódtak, majd néhány levélke felkacagott. A levélkéek szívből kiáradó, felszabadult kacagása olyan volt, mintha átérték volna a teljességet. Mintha születésük óta erre a pillanatra vártak volna, hogy jöjjön egy pár, akik ott viszik összekulcsolt kezeik között a boldogságot, miközben az avarszőnyeg

millió és millió lehullott levélkéi közül épp őrájuk lépnek. Kiváltságnak érezték a falevelek, hogy nem csak úgy közönségesen morzsolódnak szét, egy akármilyen emberi láb alatt, hanem így, énekelve, örömtáncot járva, épp ennek a két embernek a lába alatt. Minden korhadni készülő levélke erről álmodozott, ilyen elmúlásról. Boldog pár súlyának terhétől akartak ők végleg semmivé válni. Próbálták ezt a maguk módján elmondani, valahogy így: „Köszönjük nektek! Ha tudnátok, ti, emberek, milyen fontos ez nekünk. Egész létünk így nyer értelmet, ez a mi eszményi fejlődéstörténetünk; megszületni, ékességévé válni egy fának, majd ha eljön az idő, búcsút venni az ágtól, lehullani a földre, és összeroppanni a boldogság súlyának terhe alatt” – de ezt a különleges suttozást nem képes meghallani bárki. Ők ketten hallották. A magas, szemüveges férfi és a tavaszhangú. Nekik megadatott. Csak álltak tétován, egymásba kapaszkodva – mint akik maguk sem hiszik el egészen, hogy részesei lehetnek a csodának –, s hallgatták révületbe esve a bronzvörös levelek önfeledt kacagását.

Csaknem harminc esztendeje nem hallotta a férfi a levelek kacagását. Az ősz csaknem harminc esztendeje csak ősz, nem több. Egy évszak. Mint ahogyan a nő érkezése előtt volt. „Bárcsak sose tapasztaltam volna meg, milyen az, amikor étellel telik meg egy ősz, boldogsággal, ami képes beragyogni mindent: utcát, teret, kertet, padot, lelket, férfiarcot.” Így, hogy átélte, megtapasztalta, elviselhetetlennek érezte a hiányát. Hiába teltek az évek, 27 esztendő után is ugyanolyan élesen mart szívébe a fájdalom, ha a Tavaszhangúra gondolt. „Lehet, hogy semmi más nem számít az életben, csak a szerelem? – tette fel önmagának a kérdést a férfi. „Bárcsak soha ne jött volna ide ez a nő, a kertembe. Ne tette volna be a lábát a házamba. Ne ült volna a padomon” – mondta keserűen. „Vagy ha bejött, ha már egyszer itt volt,

legalább maradt volna itt végleg. A kertemben, a padomon, az életemben.” És az idős férfi nem tudta tovább feltartóztatni könnyeit. Nincs annál fájdalmasabb felismerés, mint amikor az ember túl későn jön rá valamire. Olyan későn, amikor már nincsen lehetőség a változtatásra. Most már tudta; rosszul döntött, amikor hagyta elmenni a nőt. „Szép, közös életünk lehetett volna. Vele boldog lehettem volna!” Csak állt az ablakban, nézte a kertet, a fűvel benőtt padot – rajta az elképzelt nőt – és zokogott, mint egy kisgyerek. Huszonhét év elfojtott könnyével, minden fájó emlékével és egy hiábavaló élet elkeseredettségével zokogott.

A nagy találmány

Két rövid csengetés jelezte a váratlan látogató érkezését. Stefi éppen vasalt, és közben a nyaraláson gondolkodott. Kellemesnek ígérkező tíz nap várt rájuk a horvát tengerparton. Évek óta készültek már arra, hogy kibérelnek egy kis házat, ahol végre kényelmesen elférnek. Még a tengerparton járt gondolatban, amikor ajtót nyitott. Fiatal, tizennyolc-húsz év körüli hölgy állt előtte, láthatóan zavarban volt, amikor megszólalt.

- Jó napot kívánok asszonyom! Elnézését kérem, ha megzavartam valamiben. Asztalos Edinának hívnak. Hegyi Rudolf urat keresem, távoli rokona vagyok Somogy megyéből. Üzenetet hoztam részére.

- A férjem még nincs itthon, de bármikor megérkezhet. Gyere beljebb, várd meg a szobában, ha már rokonok vagyunk. Azt tudtam, hogy unokatestvérei élnek Somogyban, de Asztalos nevűekről még nem hallottam. - felelt kételkedve Stefi, de azért bekísérte, helyet kínálta a vendéget az egyik fotelben.

- Nagyon bonyolult és szerteágazó a családunk, de Rudi bácsi biztosan tudni fogja ki küldött.

- Nagyon rejtélyes vagy Edina! Elárulnád, miről van szó?

- Ne haragudjon, de ezt csak neki mondhatom el.

- Jó! - Akkor várjál rá! - sértődött meg az asszony. Morcosan folytatta a vasalást, időnként szúrós szemmel mérte végig a csinos, és egyre nagyobb zavarban lévő lányt.

Stefi már nem a nyaraláson gondolkodott. Ki lehet ez az Asztalos Edina, ha egyáltalán úgy hívják? - morfondírozott. Lehet távoli rokon,

de lehet egy trükkös besurranó tolvaj, vagy Rudi szeretője, aki most ki tudja miért jött. Az utóbbi gondolat alaposan megrémítette. Semmi jel nem utalt arra, hogy férjének lenne valakije, de ezt sosem lehet biztosan tudni. A jelentős korkülönbség ellenére is szépen éltek, nem lehetett oka panaszra. Rudira családfőként, férfiként egyaránt számíthatott, sőt - ijedt meg igazán, ahogy jobban belegondolt - inkább ő volt az, aki kevésbé igényelte a házaseletet. Ha ez nem elégítette ki a férjét, és ennél a kis nőnél vigasztalódott - gondolkodott - akkor most nagy baj van. Igyekezett elhessegetni a rátörő rossz érzéseket, és haragudott magára, amiért a legrosszabbat feltételezi az egyébként bájos, és ártatlan arcú vendégéről. Biztos volt abban, a találkozásuk első pillanata mindent eldönt, mert Rudinak jó képességei vannak, de színésznek pocsék lenne.

A kulcs megfordult a zárban, a két nő idegesen nézett egymásra. Stefi a férje elé ment, és csak annyit mondott: egy fiatal nő várja a szobában. Ügyesen helyezkedett, ő lépett be először. Edina lángvörösen állt fel a fotelból, Rudi csodálkozva, értetlenül nézett rá, ami megnyugtatta feleségét. A férfi kedvesen és sürgetően szólt a lányhoz.

- Hallom engem keres kisasszony! Mit óhajt tőlem?

- Jó napot kívánok Rudi bácsi! Somogyból jöttem, távoli rokonok vagyunk, de csak négyszemközt mondhatom el, miért vagyok itt!

- Nézze, nem ismerem önt, nem tudom, ki küldte, és miért. A feleségem előtt nincsenek titkaim. Mind a ketten hallgatni fogjuk, amit mond.

A lány lerogyott a fotelba, és őszintén sírni kezdett. Már mind a ketten sajnálták, és biztosak voltak abban, hogy nem szélhámossal van dolguk. Stefi egy pohár vizet hozott, Rudi nyugtatni próbálta Edinát,

majd mindketten arra bízatták, beszéljen nyugodtan, ha tudnak, segíteni fognak

- Bocsánatot kell kérnem, amiért betörtem, lehet, hogy nem kellett volna - szipogott a lány -, de most már talán jobb is így. Hazudtam, mert nem vagyok távoli rokon, és nem Asztalos Edinának hívnak, hanem Enikő vagyok - nézett fájdalmasan Rudira -, a lányod!

Stefi döbbenten meredt férjére, akinek arcából kifutott vér, szemét behunyta, és mint aki szédül, imbolyogni kezdett. Aztán újra felnézett, hol a felségére, hol Enikőre. Szeméből lassú könnycseppek gördültek végig az arcán, és alig hallhatóan suttogetta a szavakat.

- Hogyan találtál meg kislányom?

- Hogyan tudtál elhagyni apa?

A két ember összeölelkezett, érezték egymás sós könnyeit, és remegő boldogsággal élték át a váratlan találkozást. Stefi csak nézte őket, és nem tudta mit tegyen. Kívülállóként bizonyára gyönyörűnek és meghatónak érezte volna a pillanatot, de feleségként egészen másként tekintett férje eltitkolt gyerekére. Eltitkolt gyermek? Valójában - emlékezett vissza a közös évekre - sosem mondta azt, hogy nincs gyermeke, igaz, azt sem, hogy van. Együtt döntöttek úgy, hogy nem bolygatják a másik múltját, elfogadják egymást olyannak, amilyennek megismerték, és erre mindkettőnek jó oka volt. Stefi nem akart beszélni korábbi kapcsolatairól, gyermeke apjáról, ezért jobbnak látta, ha ő sem kérdezősködik. Megelégedett azzal a tudattal, hogy tőle jóval idősebb elvált férfihez megy feleségül, és döntését nem bánta meg. Rudi szerette őket, gondoskodott róluk, és tudott nagyvonalú lenni, ha a helyzet, vagy házasságuk megmentése úgy kívánta. Erre gondolt, és nem akart hisztériás jelenetet rendezni, különösen úgy, hogy semmit sem tudott a váratlan találkozás háttéréről. Megvárta, amíg férje, és Enikő kibontakoznak az ölelésből, kicsit

megnyugodnak, majd azzal, hogy „... azt gondolom, nektek most bőven van mit megbeszélni!”, kiment a szobából, és becsukta az ajtót maga mögött. Örült, hogy Botond még a nagymamánál van, nem kell magyarázkodni a gyerekeknek.

Enikő és Rudolf csaknem három óra hosszan beszélgettek. Tizenhét év alatt oly sok mindent történt velük. A lányt az apja elkísérte a villamosmegállóig, majd hazament. Stefi, mintha mi sem történt volna vasalt, azonban majd szétvetette a belső feszültség. Eldöntötte, nem szól, nem kérdez semmit, ezt a helyzetet férjének kell megmagyarázni, bármiben is állapodtak meg korábban. Rudi is így gondolta, megkérte feleségét üljenek le, és hallgassa meg őt.

- Huszonöt éves voltam, amikor megismertem az első feleségemet, Amáliát. Szerettük egymást, őszintén, igazán. Az édesanyja kezdettől fogva ellenezte kapcsolatunkat, kevésnek tartott a lányához, és ma már azt kell mondanom, volt abban igazság. Amália érettségizett, titkárnőként dolgozott, az akkori viszonyokhoz képest jól keresett. Nekem még nem volt szakmám, nem törtem magam a tanulásban, segédmunkásként dolgoztam Csepelen. Házasságkötésünk után anyósomékhoz költöztünk. Na, ezt nem kellett volna. Apósom, aki maszek autószerelő volt, elfogadott, különösen azután, hogy rendszeresen és szorgalmasan segítettem műhelyében. A mama azonban állandóan duruzsolt ellenem. Ellenséges viselkedése átmenetileg szünetelt Enikő megszületésekor, de aztán újra folytatta. Sikerült megmérgeznie életünket. Lassan Amália is elfogadta, hogy nem vagyok méltó hozzá. Szerелеmbе bonyolódott egy munkatársával, aki válásunk után feleségül vette.

- Tudod, sokat gondolkodtam rajtad, rajtatok. Megértem, amit elmondtál, mégis csalódást okoztál. A felséged elhagyhattad, vagy ő hagyott el téged, végül is mindegy, de a gyerekedet hogyan tudtad elhagyni?

- Csúnya válásunk volt, lényegében kidobtak az utcára. A kislányom láthatását a bíróság szabályozta, azonban ezt egyre ritkábban tartották be, aztán már egyáltalán nem. A nekem járó időpontban órákat váraкоztam a kapuban, csak hogy néhány percre láthassam, magamhoz ölelhessem. Aztán - csuklott el Rudi hangja - egyik alkalommal, az utolsó előtti próbálkozásomkor, kiküldték Enikőt a kiskapuig. Amália és a párja a ház ajtajában álltak, kegyetlenül vigyorogtak. A két és fél éves kislány azt mondta nekem a kerítésen át, hogy ne menjek többet, mert nem szeret, és neki már új apukája van. Sarkon fordult, és visszatípett a házba.

- Hát ez nagyon durva!

- Várjál, ez még nem minden! Iszonyatos lelkiállapotba kerültem. Még váraкоztam egy kicsit, aztán eloldalogtam, mint egy kiver t kutya. Levelet írtam Aminak, melyben emlékeztettem a bírósági döntésre. Közöltem vele, hogy legközelebb újra elmegyek, adják oda a gyereket. Ügyvéddel fenyegetőztem, amin nyilván jót nevettek, hiszen tudták, nincs rá pénzem. A következő hónapban újra elmentem. Becsöngettem és váraкоztam, újra csöngettem, és újra váraкоztam. Húsz-huszonöt perc telhetett el, amikor megállt egy autó a hátam mögött. Két nagydarab fickó szállt ki. Szó nélkül a kerítésnek nyomtak, és óriási ütést kaptam a gyomromra. Azonnal összezsuklottam, földre kerültem. Valószínű tovább ütlegetnek, ha nem jön ki volt apósom. Keresztnevrükön szólítva leállította a két férfit azzal, hogy „ennyi elég lesz!” Ezután hozzám fordult, és inkább sajnálkozva, mint fenyegetően azt mondta, hagyjam békén a lányát, az unokáját, ne zaklassam őket, mert én semmit sem tudok adni nekik, az új férj pedig mindent. Hozzátette, a gyerekeknek is sokkal jobb, ha rendes apja van, és nem egy magamfajta senki. Nyomatékosan megkérdezte, hogy megértettem-e, vagy az urak még magyarázzák-e egy kicsit. Némán és megalázva bólogattam. Mindenki ott hagyott. Eltelt két hónap, amikor levelet kaptam Amáliától. Találkozó t kért

tőlem, egy presszóban, az időpontot és helyet pontosan megjelölte. Reménykedve mentem el, azonban újabb súlyos csalódás ért. Közölte velem, hogy egy ügyes ügyvéd segítségével elérték, hogy a férje nevére vette a lányomat. Mindenkinek az lesz a legjobb, ha ebbe beletörődöm. Nekem különösen, tette hozzá nyomatékosan, és fejével a sarokasztal felé intett. Az a két pasas vigyorgott ott, akik megverték. Szó nélkül felálltam, és eljöttem. Soha többet nem próbálkoztam. Beláttam: a gyerekeknek így lesz a legjobb.

- Borzasztó állapotban lehettél! Sajnálom.

- A lejtő alján voltam, de később megembereltem magam. Szakmát tanultam, érettségiztem, jó állásom, jó munkahelyem lett. Szerelmeim is akadtak olykor-olykor, aztán rád találtam, akit nem érdekelt a múltam. Sokáig nagyon fájt minden születésnap, névnap, minden karácsony, de lassan hozzászoktam ehhez az érzéshez, együtt tudok élni vele. Elfogadtam - és ezt Botondnak köszönhetem -, hogy egy férfi képes lehet szeretni felesége másik apától született gyerekeit.

- Ezt a lányod tudja? Elmondta neki?

- Nem, illetve nem ilyen nyíltan és őszintén. Mi hasznom lett volna abból, ha meggyűlöli az anyját, és azt a férfit, aki tisztességesen felnevelte. Valamiért feltámadhatott Amália lelkiismerete, mert Enikő tizennyolcadik születésnapja után megnyílt a lányunk előtt. Azt mondta, ne haragudjon rám, mert ő is hibás abban, amiért elszakadtunk egymástól. Nekem ez elég, nincs értelme jobban felkavarni a múltat. Boldog vagyok, és nagyon büszke rá, amiért most megtalált

- Nem értek egyet veled! Jó, tudom, megegyeztünk! Nem firtatjuk egymás múltját, de azért az, hogy kivel, és hogyan éltünk korábban, nem ugyanaz a kategória, mint egy gyerek léte, vagy nem léte. Ezt el kellett volna mondanod!

- Amikor megismertük egymást, biológiai értelemben tényleg volt egy lányom, de fizikailag, jogilag, életszerűen, nem. Minden okom megvolt azt gondolni, hogy ez így is marad. Miért zaklattalak volna fel ezzel?

- Lehet, hogy igazad van, de az is lehet, hogy nincs. A mai nap után már lehetetlen eldönteni a választ, a „mi lett volna ha?” kérdésre. Van egy kedves, szép nagylányod, akire már én is egészen másként tekintek, mint abban a pillanatban, amikor ez kiderült.

- Jó ezt hallani, mert már nem akarok elszakadni tőle! Örülök, hogy megtalált. Ez életem két legnagyobb találmányának egyike.

- Ha esetleg én vagyok a másik, akkor nekem is van egy nagy találmányom. - mosolyodott el Stefi - Van egy ötletem: ha már a dolgok így alakultak, menjünk négyesben nyaralni. A horvátországi házban lenne hely négyünknek is!

**ORSZÁGOS MÉCS LÁSZLÓ
IRODALMI TÁRSASÁG**

www.omlit.hu

Szárnyak

Lorena a földre rogyva adta át magát az érzésnek. Az érzésnek, ahogy utolsó cseppnyi ereje is elhagyta. Távozott belőle könnycseppként aláhullva, máskor a bőréből kipárologva, végül egyszerűen kielégezte. Elfogyott. Térdre rogyva meredt maga elé, nem is akart már távolabbra tekinteni. Csak a kemény, szürke betont bámulta.

Tudta, hogy falat fog emelni maga köré. Tégláról téglára haladva, míg olyan magasra nem ér, hogy senki ne láthasson át felette. Tudta, hogy falat kell emelnie.

Megtette.

Néha hallott hangokat, néha látni vélte, hogy egy-egy fénysugár beszűrődik, volt, hogy valami megmelengette. De a fal állva maradt.

Tudta, hogy kívülről ez most megrendíthetetlen.

Fájdalom hasított a hátába, mindkét lapockája tájékán, de mire felsikoltott volna, a kint elsimította egy érzés, ami a szíve tájékáról indult, átmelegítve az egész testét. Felülírta a fájdalmat.

Lapockái átszakították a bőrét, egyre csak az ég felé törtek, de a sajgásnak nyoma sem volt többé. Pulzálvá terjedt szét az érzés, ami a középpontjából fakadt, és ami szétfolyt minden porcikájában.

Várt.

Még mindig térdre rogyva, de a fejét felemelte, hogy a falak fölé pillantson: az égre fel.

– Lorena, terjeszd ki! – hallotta a hangot. – Tárd ki teljes valójában!

Erő költözött belé, a bőrére át szivárgott be, aztán belélegezte.

Talpra állt.

A szívéből áramló érzést a háta felé irányította, összpontosított, hagyta, hogy átjárja, hogy utat törjön magának mindenhova.

És kiterjesztette a szárnyait, amelyek szörnyű robajjal döntötték porba a falakat.

Ijesztő volt újra úgy állni a világban, hogy nem óvta minden oldalról a magasra épített téglafal, de helyette ott voltak körülötte a szárnyai.

Ha akarta, magára boríthatta őket, úgy tudott beleburkolózni, mint valami puha, mennyei takaróba, ami bármilyen nehéz és fájdalmas pillanatban átmelegíthette.

Az ég felé fordulva érezte a hívást, olyan közelinek érezte a Mennyszágot, hogy muszáj volt indulnia. Kitérta hatalmas, hófehér szárnyait, megsuhintotta őket és a levegőbe emelkedett. Csak szállt, egyre feljebb és feljebb, arcát a Nap felé fordítva engedett a hívásnak. Élvezte a tollai közt átjáró meleg fuvallatokat, élvezte teste angyali könnyedségét, a szíve tájékaról lüktetve terjedő felülmúlhatatlan érzést.

A Mennyes kapujában megállva lehunyta a szemét, s várta a bebocsátást.

Égi dallam kúszott a fülébe. Talán végtelen idő telt el, míg az angyali kórust hallgatva várta, hogy megnyíljon előtte a hófehér kapu.

Akkor elképedve fogadta a kérdést.

– Tényleg ide vágysz? Vagy inkább alászállnál, vissza a porba, hogy áraszd, ami a szíved lüktetéséből terjed szét benned?

Lorena a kitért kapu mögött elterülő világra pillantott, ahol szeretet és béke úszott a levegőben, keringőzve az angyalok dalával, összefonódva a lelkek kéklő tengerével.

– Ide vágyom. Minden lélek ide vágyik. Mindenki haza akar térni – suttozta, de közben már kiterjesztette szárnyait, és indulni készült. – Én mégis alászálok.

– Segíteni fogunk! – zengett a válasz.

A kapu becsukódott, Lorena pedig némaságba burkolózva ereszkedett egyre lejjebb, míg lábai el nem érték a szürke, kemény betont. Összpontosított, lapockáit szelíden arra kényszerítette, hogy visszafogadják magukba a szárnyait.

Fájdalmas volt.

Sorra teltek a napok, minden visszatért a megszokott kerékvágásba, Lorena néha már azt hitte, csak álom volt, hogy a Mennyes kapujában állt. Az egyetlen bizonyítéka arra, hogy tényleg hallhatta az angyali szózatot, a szívéből folytonosan szétáradó szeretet volt. Biztosan tudta, hogy az az égből való.

Minden áldott reggelen elindult, hogy megpróbálkozzon a lehetetlennel: hogy a Földre hozza a Mennysországot. Minden áldott nap körbevette saját lényével a gyermekeket, akiket rá bízott a Gondviselés. Minden áldott pillanatban arra törekedett, hogy a Földre varázsolja a Paradicsomot, amely békés és nyugodt.

A gyermekek civakodtak. Sírtak. Sokszor nem fogadtak szót, sokszor verekedtek, lökdösték egymást és nem fogadták el Lorena szavait. Emiatt ő egyre inkább úgy érezte, hiábavaló minden.

Hónapokkal később Lorena a földre rogyva adta át magát az érzésnek. Az érzésnek, ahogy az utolsó cseppnyi ereje is elhagyta. Távozott belőle könnycseppként aláhullva, máskor a bőréből kipárologva, végül egyszerűen kilélegezte. Elfogyott. Térdre rogyva meredt maga elé, nem is akart már távolabbra tekinteni. Csak a kemény, szürke betont bámulta.

Tudta, hogy újra falat fog emelni maga köré. Tégláról téglára haladva, míg olyan magasra nem ér, hogy senki emberfia ne láthasson át felette. Tudta, hogy falat kell emelnie. Bár a szíve pumpálta a szeretetet, bár még emlékezett rá, milyen volt látni a kéklő, békés lélektengert, összeroskadva jött rá, hogy nem tudja a csodát a Földre hozni.

Az emberek bezárták a szívüket.

Megközelíthetetlenek.

– Lorena! Lorena! – hallotta meg távolról a gyermekhangokat. Csilingeltek, átítatva fájdalomtól sajgó lelkét a legszebb érzéssel.

Lorena nehezen, de a közeledő gyermekekre emelte a tekintetét. Két kislány szaladt felé, és egy kisfiú. Megálltak előtte. Már alig látta őket az épülő faltól, már alig hallotta a hangjukat is.

És akkor megtörtént.

A gyermekek megálltak, s lehunytt szemmel, karjaikat az Ég felé tartva kiterjesztették hófehér angyalszárnyaikat, és hatalmas robajjal döntötték porba Lorena téglafalát. A három kicsi szív pulzálva ontotta magából a szeretetet.

Hát mégis sikerült.

CSENDES RAMÓNA

Kincsem

Tudod mikor én rád nézek,
forrón izzik testem, vérem,
csordultig lesz szerelemmel,
s egy világ lakik újra bennem.

Öröm, mámor, szenvedélyek
uralják az egész létem.
Táncot járok az ég felett,
s a felhőkön megpihenek.

Azt képzelem, ez egy álom,
de tudom, ez a valóságom.
Csókod nekem édes méreg,
szeretem az egész lényed.

Mikor vinne a rossz átok,
karod ölel, s nem hagynál ott.
Majd megcsókolod az én ajkam,
s nem engeded, hogy zuhanjak.

Ajándék

Azért jöttem, szeresselek,
életedet kiszínezzem,
boldog legyen földi léted,
szerelemmel fűszerezem.
Együtt szőjük az álmokat,
valósággá varázsolva.
Kacagjunk a világ felett,
hogy nekünk már mindent lehet!

Köszönöm, hogy lettél nekem,
most már tudom, szerethetlek,
Veled mindig szabad leszek,
szárnyaimat nem veszed le.
Tudod Te is, hogy mit érzek,
S emiatt így rabod lettem.
Nem félek már adni, Szívem,
hiszen tudok bízni benned.

Vágy

Körülöttem forog minden gondolat,
pedig nem sem érinthettelek soha.
A kezedet nem foghattam meg, noha,
mégis azt érzem, erősen szorítom.

Illatod is csak elképzelni tudom,
valahogy máris mámorba fojt.
Vágyom rá, érints, ölelj, csókolj!
Majd karod örök rabságába fogj!

Akarom, hogy Téged érezzelek,
remélni, hogy el ne vehessenek...
Akarom, örömet bennem leld!
Cserébe a szívemet kaphatod meg!

Azt akarom, hogy úgy szeress,
ahogy csak e világon lehet!
Akarod, hogy szemedben éljek,
S Te az enyémben hazaérj végre!

Virágzó almafák alatt

Virágzó almafák alatt
egy nő úgy nézett, mint a zsidók
az ósdi siratófalat.

Tőlem várt sok bajára írt.
Kondor pillákról hullt a könny:
három zsebkendőt teljesírt.

A könny: szótlan terefere,
ha nem vas-kín préselte ki,
de füllentés játékszere.

Ha füllentés zeng idegek
cimbalmán, a nők igazat
hazudnak mindig! Mit tegyek?

Elmondtam egy rossz viccet – és
már hullt kacaja szirma, míg
szélként rázta a nevetés.

A szirmok közt új, komoly
megbánás, új terv nem fogant:
meddő virág volt a mosoly.

– Viszont a fák nagy-boldogan
kacagtak szírom-könnyeket,
minek helyén gyümölcs fogan.

Egy-egy lehullt szírom szokott
csókjából alma-embrió
fény-éhesen napfényt szopott.

1961

Hála-lény

Lelkemnek a hála furcsa szerzeménye,
Szívem vágyainak testet öltött lénye.
A hit, hogy megköszönöm kell a dolgokat,
Mik testemnek-lelkemnek egyaránt fontosak.

Apró hála-lényem bennem él valahol,
Bujkál a szívemben, agyamban és táncol.
A bensőmben lapulva jól el tud rejtőzni,
Bennem él a hála, kit nem lehet legyőzni.

Szeretem a csendet

Szeretem a csendet.
A zsongó-zsibongó, a némán kiabáló,
a fülsiketítően hallgató perceket.
Szeretem a csendet.
A fényeset, a szépet,
a ki tudja honnét jövőket, menőket,
a vágyakat keltőt, a suttogót, édeset.
Szeretem a csendet. A végtelen-végeset.

A rozsdafarkú család

Enyhe volt a tél, a madarak kora tavasszal vidáman fütyörésztek. Szívet melengető szerelmes dalokat trilláztak. Esténként a csalogány édes dalára aludtunk el. Hamar egymásra talált egy gerlepár, még szerencse, mert olyan hangosan búgtak, hogy néha a szavunkat sem értettük.

Egy jégmadár a szomszédos háztető csúcsán kiáltotta világgá, hogy szabad a szíve, a teraszon erre a nótára ebédeltünk.

Egy ilyen alkalommal, szalmaszálak, madártoll potyogott a fejemre. Felnézek, hát egy fészek készül a mobil tető kiengedő karján. Nosza meglestük kinek készül az új otthon. Egy rozsdafarkú hordta szorgalmasan az építőanyagot. Hohó barátocskám, ez a hely nem alkalmas házépítésre! Lemondanánk a hűsölésről a kedvedért, amíg kikelnek a fiókáid, de jövőhéten, jön a mester és a tető átépítésre kerül. Még nincs késő, keress új házhelyet. És fájó szívvel, de levertük a fészekkezdeményt.

Nem sokáig szomorkodtunk, mert a rozsdás nem ment messzire, úgy látszik megszeretett bennünket gonoszságunk ellenére is. Remek fészekrakó helyet talált, legalább is akkor még azt hittük. A ház és a garázs között van egy illemhelyünk, annak egy kerek szellőzőnyílása, ebbe rakta az új fészket a madárka. Nem csak tető lesz a fiókák feje fölött, de az eresz is védi őket. Csodájára is jártak a szomszédok, hogy nálunk olyan intelligens madarak laknak, akik angol WC-t használnak. Telt, múlt az idő, figyeltük a család életét, egyszer csak kövér kukacokkal a csőrében jelentek meg a szülők, nem sokára halk csipogást is hallottunk. A nagyok fáradhatatlanul hordták az eleséget. Egyszer a párom bekukkantott az illemhelyre, vajon mekkora a rumli? Egy gerinc-törött fiókát talált a földön. Nem lehetett megmenteni. A fészekben nagy volt a csönd. Már megijedtünk, hogy nincs is több kismadár, de hamarosan újra eleséget hordtak a szülők.

Néhány nap múlva félve nyitottam be a WC-be. Hát, két fióka

gubbasztott a földön, összebújva, rémülten. Úgy látszik ők is rossz irányba kezdték meg első repülő gyakorlatukat. Istenem! Mit kezdjek veletek? A szülőket sehol sem láttam. Kitártam az ajtót, Bogyó kutyát száműztem a kenneljébe, amit hangos méltatlankodással vett tudomásul. Mire visszaértem csak egy fióka ült a kövön. Hol lehet a másik? Messzire nem juthatott, körülnéztem a járdán, a fűben, de nem volt sehol. A bent maradó egy vödör mögé bújtt, amiben egy zöld törülköző volt. Elvettem a vödröt, a rongy ráncai közül kikandikált, valami rozsdabarna. Bizony, oda fúrta be magát, a másik fióka. Óvatosan feldöntöttem a vödröt, és huss, alacsonyan repülve, botladozva, ki az ajtón és már el is tűnt, a kis furfangos rejtőzködő! A félénk még mindig ott kuporgott a csap alatt. Félrevonultam, de nem messzire, kisvártatva hallottam az ismerős csivitelést, a mama szölongatta fiókáit. Közelebb lopakodtam, a mama a félénket etette. Aztán kicsit távolabb repült és csalogatta a csemetéjét, de hiába szölongatta, az nem mert kijönni. Akkor a mama a küszöbre repült, majd egy fél méterre, és a kicsi bizonytalanul követte, aztán az anya a kertkapura szállt, a kicsi szárnyra kapott, és a lécek között kirepült a kertbe. Húúúú!, egy megmenekült, de hol lehet a másik? Beültem a kazánházba. Nem történt semmi. Egyszer csak éktelen csipogást hallok, kikukkantok, de éppen rosszkor. A kis rejtőzködőt a kerti söprű mögött találta meg a mama, onnan csalogatta éppen, de megijedt tőlem és elrepült. A kicsi állt a térkövön és fáradhatatlanul szólígtatta az anyját. Sokáig nem mertem kinézni, de egyszer csak csönd lett. Kióvatoskodtam, a rejtőzködő a kagylóhomokozó tetején állt, a tesója pont akkor repült mellé ügyetlenül egyensúlyozva. A mama körülöttük repdesett, és csivitelt, csivitelt.

Aztán azt hittem eltűntek. De most sem mentek messzire, hallok a hangjukat. A mama a léckerítésen repdes, a kicsik a karácsonyfából újból fenyővé változott 5 méteresre nőtt fán tanyáznak, onnan vállalkoznak rövid röptékre. A mama szüntelenül biztatja őket. Csivit, csivit, csip, csip.....

Közelebb kellene kerülnünk a természethez, egy kis rozsdafarkú mennyi mindent tanított nekem egyetlen délelőtt az anyaságról, a kitartásról, a felelősségről, a nevelésről, és a türelemről.

FÉNYES KITTI

Anya csak egy van...

Anya csak egy van,
ki mindenben segít,
ha szomorú vagy rögtön felvidít.

Esténként mesét olvas,
megölel és puszit ad,
majd azt suttogja: Szép álmokat!

Amikor beteg vagy,
mosolyogva megszimogat,
biztatva mondja: Nincs semmi baj!

Ha rossz jegyet kapsz,
nem szid le,csak elmondja:
Tanulni kell és jobb jegyet kapsz!

Néha mikor megsérülsz,
és a sebed nagyon fáj,
megpusztilja és a fájdalom el is száll!

Az anyák vigasztalnak,
megvédenek, babusgatnak,
a gyerekről életük végéig gondoskodnak!

Az én anyukám is ilyen,
mindent megtesz értem,
tudom, hogy teljes szívből szeret engem!

Leszoktatást a cica is bánta

1941 . A tél megmakacsolta magát, mintha nem akart volna engedelmeskedni a szokásoknak, a nap sugarait legszívesebben visszaparancsolta volna a Föld másik féltekéjére.

Dacolt ,pedig a hóvirágok itt ott ,már bontogatták a fejüket az olvadozó hó alól. Nem akart leszokni a hónapok óta tartó uralkodásáról. Olyan volt, akár egy kisgyerek, bár tudta jól, hogy eljön az idő s le kell mondani a kényelméről, a vakító hófedte fehérségről , az áhítatos csendről, s átkell adnia teret az újra éledő természetnek. Valahogy nem akaródzott, ugyanúgy ,mint Lacika, aki nem akarta édesanyjával együtt tudomásul venni az évek múlását. Régen volt, amikor a tavasz első sugarai köszöntötték Lacika érkezését. Kék apró szemét csodálkozva nyitotta ki, s nézte a mindenséget. Egyetlen pont volt számára a fontos, az édesanyja ölelő karja és meleg testéből áradó finom édes tejecske. Nem akart róla lemondani a viláért sem. Vele együtt nőtt fel egy barna foltos cica, aki mindig ott dorombolt az ölébe, ha a kemence padkájára telepedett le a kisfiú. A cicának a szőre meleg, bársonyosan puha volt ,a tappancca finom, a körmét mindig jól behúzta ,nehogy megsértse vele Lacika simogató ujjacskáját . A bajuszát , mintha minden nap újra pödörte volna azután amikor, egy - egy egeret kiszimatolt. Volt is becsülete. Az istállóban is ő kapott először tejet, amit a Gyöngyös adott. Habos finom meleg volt, amikor a gazdasszony beleöntötte edényébe .

Lacika , nézte, amint jóízűen lafatyolja cica a tejet, Ő nem kért, mert neki is volt nagyon finom tejecskéje, amit kizárólag csak az övé volt. Nem osztozott Ő azon senkivel. Édesanyja meg bárhol, bármikor hajlandóságot mutatott arra, hogy Lacika éhségét vagy szomjúságát eloszlassa.

Akármerre mentek , Lacika cipelt magával egy kis sámlit, s ha megéhezett leültette édesanyját és kérte a cicit, amiből a finom tejet szophatta.

Matild néni, aki a szomszédban lakott, már megelégette a dolgot.

- Majd leszoktatom én, ha az anyja nem teszi meg. Mit gondolnak ezek, hisz a fiúcska lassan három éves lesz.

- Mariska, ez a gyerek már nem kicsi, mást is kellene ennie! - mondogatta, de valahogy nem volt figyelmeztetésének foganatja.

Lacika édesanyja a kérdésre csak a vállát rándította, neki kényelmesebb volt, hisz meleg , friss volt az anyatej, no meg az sem volt elhanyagolható szempont, hogy a kislány mindig olyan édesen tudott az ölébe bújni.

A következő alkalommal, amikor Matild néni meglátta, hogy Laci göndör szőke hajával, a kezében a sámlival, közeledik hozzájuk, gyorsan beszaladt a kamrába. Levett a polcról egy szilvalekváros üveget, s nem szólt semmit. A keze ügyébe helyezte, úgy, hogy kellő pillanatban el tudja érni.

- Gyertek, üljetek ide! - invitálta őket. Beszélgettek, Matild néni meg szorgoskodott az ebédfőzéssel is .

A diskurzúst hamarosan Lacika törte meg. Kérte a cicit, s mint annak rendje és módja szerint szokott, ki is nyílt édesanyjának az ingje.

Ebben a pillanatban Matild néni keze is szaladt az üveg felé, mire Lacika meg az édesanyja észrevette volna már be is volt kenve lekvárral a hófehér mellecske.

- Ez meg milyen?- kérdezte a meglepett fiúcska.

- Lekakálta a cica!- válaszolta Matild néni, nem várva az édesanya válaszára.

Abban a pillanatban Lacika, becsukta az inget, felkapta a sámlit, meg sem várta az édesanyját.

- Megállj csak te cica! - dörögte, szaladt a kis sámlijával együtt hazafelé.

Édesanyja csak a házuk bejárati ajtajánál érte utol. Kinyitotta, a lavórhoz ment, hogy lemossa a melléről a lekvárt. Tudta jól, hogy nem véletlenül került rá.

Szegény cica semmit sem sejtve, békésen aludt a kemence padkán ,úgy össze volt gömbölyödve, hogy csak a farka kandikált ki.

- Mit csináltál! -kiabálta Lacika.

S abban a pillanatban elkapta a cica farkát és a mindig kéznél lévő piszkafát, s azzal ahol érte, a szegény ártatlan cicát ütni kezdte.

A megszeppent cica prüsszkölt és vészjósló nyivákolással kimenekült, nem karmolt vissza.

Lacika sírva vonult be az ágyába. Nézett az édesanyjára és keserves könnyek között kérdezte.

-Honnét lesz nekem ezen túl finom meleg tejecske?

-Majd a Gyöngyös ad neked is, akár a cicának. - vigasztalta az édesanyja, aki egyáltalán nem volt abban biztos, hogy ezzel megoldódott a leszoktatás.

Megsimogatta a gödör kis fejcskét és érezte, hogy végig fut az arcán a könny. Neki is fáj a szíve, el kell engednie az öléből a kisfiát. Tudta jól, hogy hozzá fog simulni máskor is, de nem úgy, mint egy kised. Sajnálta, hogy véget érhet egy varázs, ami az óta töltötte el boldogsággal, mikor először a bábaasszony a mellére tette a kisfiát.

- Mi lesz most? - kérdezte saját magától is.

Este a cica, az istállóban, mint ki semmi rosszat nem tett odabújt Lacika lábához. Dorombolt, mintha bocsánatot akart volna kérni azért, amit el sem követett. Boldogan itta a tejét, félszemmel nézte és tejes bajuszával biztatta Lacikát, amint a virágmintás poharába édesanyja belefejte kiscigájának is a tejet.

-Idd csak meg, hidd el ez is meleg meg finom is.

Lacika lassan kortyolni kezdte a tejet, és fel sem tűnt neki, hogy mennyire haragudott a cicára. Elalváskor édesanyja ingecskéjét összecuska, s csak annyit mondott.

-Igaza van a cicának, a Gyöngyös is finom tejet ad.

Másnap reggel együtt ültek a kemence padkáján. A cica Lacika ölében dorombolt, hagyta, hogy a finom ujjacskák végig simítsák a hátát.

Természet kincsei

Ezerszínben tündöklő világ,
erdő, mező, rét ékes díszei,
varázslatos szépségei természet ligetének.
Tündéerkert tárul élénk:
égőpiros pipacs aranyló búzamezőben,
oly kecsesen ring e kalászsrengetegben,
mint nyári szellő a nyárfák leveleit rezegetti.

Sudár, kékeslilás színben pompázó szarkaláb,
kevély gyönyörűségű, bódító
parfüm-illatú vadrózsák,
nélkületek létünk sivár, kietlen,
meddő, vetetlen föld, de ti évről-évre
elkápráztattok színeitekkel.

Gondozó kertészetek a tüzes égítést
éltető, meleg sugara, nyári zápor,
harmatcsepp a táplálótok.
Végeláthatatlan mezei virágtenger
oly védtelenek, mégis ellenállnak
viharoknak, mégis megmaradnak
világunknak gyönyörű szépnek.

Csokorba szedett természet virágai
szépségükkel körülölelik a Földet,
virulásukkal szeretetet sugároznak.
Kérlek! Tiszteld a természet kincseit,
óvjad, őrizzed, hogy minden évben
csodálhassuk mezeink virágait.

Végtelenül

Ha fáj az élet sírj, csak sírj,
ne titkold, ha lelked háborog.
Dalolj, csak dalolj, s énekeld
magasba zúgó bánatod!

Tépd ki magadból a mérgező haragod,
s sírj, ha úgy érzed, ez segít!
Szemed cseppfolyós gyöngyeit
soha ne szégyelld,
áztassa csak barázdált arcod.

Járj emelt fővel
villám festette utadon,
s kacagjon szádon az éltető szó:
remény.

Mikor erőd már lomhán menetel,
fújd ki magadból a gyötrelmek porát!
Ma még könnyezel, holnap már
mosoly rak házat tisztuló szívedben.

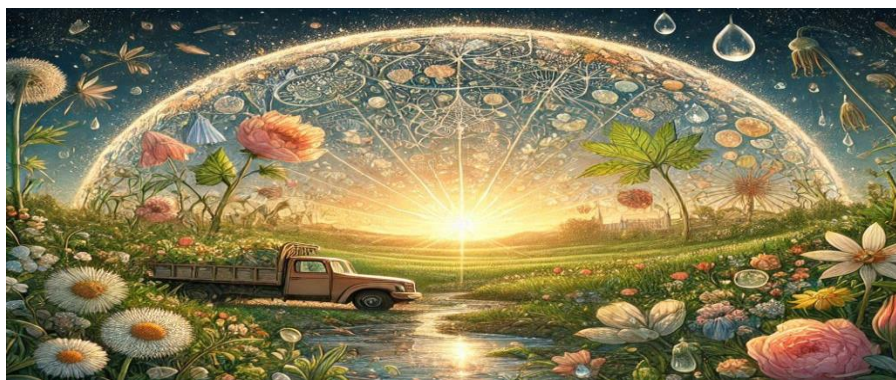
Egy cél erősítsen; a végtelen idő örök.
Maradj mindig ember itt a Földön,
s angyal a mennyben is.

A Föld a Hajnal felé

A Föld a Hajnal felé
fordítja magát,
friss fényében
megmossa arcát.

Szemét lassan
a vakító fényre veti.
A Nap
első sugarával érinti,
kényeztetve cirógatja
a zöldben
pompázó dús rét
tavaszi virágait.

Pókháló gyémántja,
harmatcsepp,
csiszolt üveg ragyogása.

Szélforgó

Vadul kocog a szél az ablakon.
Az erkélyen árva szélforgó
színes szárnyait pörgeti.
Zord hideg tombol
a város felett.
A hegyekből vad bikaként
zúdul a csendes sötétre
észak félelmetes ura,
jégcsuklyás figura, a tél.

A mozi

A teherautó sofőr nagyot káromkodott, és fékezett, amikor meglátta a kerékpárt, és azon az óvodás korú kislányt, közvetlenül előtte, a poros utcán. Éppen csak egy pillanatra fordult oda az utasülésen görnyedő társához, hogy megkérdezze:

- Hogy érzi magát, görcsöl-e még a hasa, vigye-e orvoshoz?

Bálint, a kocsikísérő már reggel rosszul volt, de úgy gondolta, majd elmúlik.

Nem javult az állapota, sőt délelőtt tíz órára, már aggasztóan nézett ki. Jánost arra emlékeztette, amikor a felesége volt rosszul, és vakbélműtét lett belőle. Egy meredeken lejtő utcán haladtak a tüzelővel megpakolt teherautóval, amikor a semmiből eléjük gurult a kerékpáron kapaszkodó rémült arcú, hirtelenszőke gyerek.

Berántotta a kéziféket, és már ugrott is ki a kocsiból, mert már nem látta a kicsit. Azt hitte, elütötte. Lelki szemei előtt lejátszódott: halál, zokogó szülők, tárgyalás, börtön, és minden, ami ezzel jár.

A lelkiismeret furdalástól az évekig félárván maradt gyermekein keresztül, az egész borzalom.

Ahogy az autó elejéhez rohant, meglátta az út porában zokogó kislányt. Könnyei patakként vájtak utat maszatos arcán, mindkét térde

és könyöke vérzett, mellette a bicikli a hátán feküdt, és még mindig forogtak kerekerei.

János odarohant, lerogyott mellé a földre, ölbe kapta, és egyre csak kérdezgette, mi fáj még, a lehorzsolt testrészein kívül. Addigra Bálint is lemászott, és ijedten nézte kettőjüket.

Egy virágos fejkendőt viselő asszony az utca túloldalán fellármázta a doktort, aki szerencsére a következő házban lakott. Futott is lélekszakadva az idős, szakállas orvos, mert az asszonyok már azt kiabálták az utcán, hogy meghalt a gyermek. Amikor odaért, megvizsgálta a sovány, girhes kislányt, aki már csak hüppögött, és hihetetlenül kék szemeivel ijedten nézegetett körül a nagy csődületben.

- Hogy vagy Kati?
- Jól, doktor bácsi- mondta a kislány.
- Megtudod mondani hány éves vagy?
- Persze, azt már a múltkor is mondtam, hogy hétéves vagyok.
- Tudom már! Emlékszem, hogy mondtad.
- Fáj-e még valamid?
- Csak az, hogy többé nem adja kölcsön Zoli a biciklit!
- Ezen jót nevettek, és a doktor megígérte, hogy beszél Zolival.

Amíg a barátságos doktor a sebeit fertőtlenítette-kötözte, kiderült, hogy a lejtős úton felborult a kerékpárral, amit kölcsön adott neki a szomszéd fiú.

János nem szokott imádkozni, de most hálát adott a Teremtőnek, és megfogadta, még a templomba is elmegy titokban, hogy pénzt dobjon a perselybe, amiért megmenekültek.

Ekkor ért oda egy piszkos kötényt, és letaposott sarkú félcipőt viselő, borzas hajú fiatalasszony. Felrántotta a gyereket a füről, ahová a doktor bácsi ültette, és már azon volt, hogy jól elfenekeli.

Közben éles hangon rikácsolt:

- Agyon ütlek! Te! Hát neked hiába beszél az ember?

Egy percre veszem le a szemem rólatok, és már megint mit műveltetek? Hát ezt érdelem én? Amikor elvállaltam, hogy vigyázok

rátok, amíg Anyád megjön az orvostól, azt ígértétek jók lesztek. Na, majd kaptok Anyádtól is meg Apádtól is!

János és az orvos alig bírták lecsillapítani a jóasszonyt.

Tudja mit Kovácsné? -Mondta István bácsi a gyermekorvos. Maga most örül, hogy nem jelentem az esetet sehol. Magának nem lesz baja, de jobban vigyázzon a kicsikre, ha már elvállalta!

Igenis doktor úr, úgy lesz.

- Na, menjenek haza! Te meg angyalkám, máskor ne az utcán biciklizz, és fogadj szót.

Ekkor János és Bálint felé fordult. Eddig is látta, hogy az egyikkel valami baj van, de későbbre hagyta.

- Látom, nagyon fogja a hasát, és izzad!- Lépett közelebb Bálinthoz.
- Jól látja, reggel óta egyre jobban fáj mindenem.
- Némi vizsgálódás után azt javasolta: Jobb lenne, ha bemennének a kórházba, mielőtt nagyobb baj lesz. Jánosnak azt mondta: nem látja értelmét, hogy felhajtást csináljanak a dologból, hiszen végül is nem János tehetett róla, meg szerencsére senkinek sem lett nagyobb sérülése. Katit meg a szüleit este meglátogatom, amúgy is beszélni szerettem volna velük.
- - Magával mehetnék? - Kérdezte János.
- Ha úgy gondolja, este hatkor találkozunk itt, és mehetünk együtt Bárdosékhoz.
- Köszönöm szépen! Nagyon hálás vagyok Önnek.

Péter Apu még nem régen volt Zsóka és Kati nevelő Apja, fél éve házasodott össze az Anyukájukkal, Ilonával.

A házasság létrejöttében a kis kotnyeles Katinak nagy szerepe volt. Akkor még csak szomszédok voltak. Péter özvegy volt, a Bátyja adott szállást neki. A Bátyjának 2 fia volt, a kisebbel, Péterrel szokott Kati óvodába menni, meg haza is.

Ilonka is válás után volt három kislánnyal, Zsókával és Katival. Évike Pesten volt kórházban, ritkán volt otthon.

A gyerekek sokszor játszottak együtt. Péter nagyon megkedvelte a kislányokat, főleg Katit, mert olyan kis cserfes, koravén volt, és a sok szeplő csak még manósabbá tette.

Egy nap, Kati megállt előtte, és azt kérdezte: Péter Bácsi, leszel az én Apukám?

- Kati, kicsikém, hogyan gondolod Te ezt?

- Hát, azért, mert nekem nincsen Apukám, és az Anyukám elment a fodrászhoz, meg kozmetikába is, hogy jobban tetsszen Péter bácsinak. Hát így történt.

Nézegették már addig is egymást, a kölcsönös szimpátia működött, de Kati szókimondása felgyorsította az eseményeket.

Rádöbrent, hogy nagyon megszerette a lányokat, és az Anyukájuk is tetszik neki.

Rövid udvarlás után feleségül vette, azóta együtt élnek.

Úgy tűnt, szépen alakul az életük. A két kislány is elfogadta, és szerette Pétert, és közös gyermekük is lesz nemsokára. Fáradtan ballagott a meredek utcán közös otthonuk felé, amikor közrefogták a szomszédok, és elmesélték mi történt Katival délelőtt.

Amikor hazaért, felesége még nem volt otthon, így átsétált a szomszédba a gyerekekért.

Leültette Katit egy székre, és megkérdezte, mi történt, miért van bekötözve?

A Kislány hímezett-hámozott füllenteni szeretett volna.

Péter sokszor mesélt a gyárról a gyerekeknek, hogy a munkahelyén van ipari kamera, és Ő bizony azon mindent lát. Most is azt mondta Katinak, jobb lesz, ha az igazat mondja, mert a kamerán mindent látott. Így hát mindent elmondott, úgy ahogyan történt. Közben megérkezett Ilonka is, és együtt babusgatták, és dorgálták a kis sebesültet.

Fél óra múlva kopogtak.

A doktor és János jött beteglátogatóba.

Az orvos először megvizsgálta a gyerekeket, azután játszani küldték őket.

- Azt szerettem volna magukkal megbeszélni, hogy el kellene küldeni Katit egy kis levegőváltásra, egy gyermek szanatóriumba, jót tenne

neki. Sovány, szinte megállt a növésben, sokat beteg. Kicsit feltáplálnák, a tanulásban sem maradna le, ott is van iskola.

A szülők fájó szívvel belátták, jó az orvos javaslata, elengedik Katit pár hónapra. Nehezen lesznek meg nélküle, mert Zsóára is vigyázni szokott.

János nem győzött elnézést kérni a történetek miatt, de megmondták neki, tudják, hogy Ő nem tehet semmiről.

A sofőr azt kérte Kati szüleitől, engedjék meg neki, hogy a gyerekeknek két-két forintot adjon csokira, cukorra, vagy amit szeretnének. Így hát mielőtt elkészönt megajándékozta a gyerekeket.

Hogy az mekkora pénz volt abban az időben, ezerkilencszázhatvanötben!

Egy egész vagyon!

Ötven fillér volt egy fagyi, ugyanennyi egy mozijegy is.

Kati korához képest túléretten gondolkodott, olyan dolgok érdekelték, mintha már legalább tíz éves lett volna.

Többször hallott már arról, hogy van MOZI!

Hogy ott milyen csodás dolgok történnek, és hogy ott is vannak az emberek meg nincsenek is ott, és mozognak a fehér vásznon!

De érdekes lehet!

Sokszor nem aludt, próbálta elképzelni a lehetetlent, de csak halvány sejtése volt róla.

Azután amikor a főúton náluk is nyílt egy mozi, vágyainak állandó tárgya lett.

Úzte a kíváncsiság, ha tehetne arra ment iskolába. Szülei azt mondták, nem fizetnek olyan sok pénzt érte, és egyébként is kicsi még hozzá.

Amikor a sofőr bácsitól, aki majdnem elütötte, de mégsem, kapott két forintot, és ráadásul azt mondták, arra költheti amire akarja, azt sem tudta hová legyen az örömtől.

Most már tényleg elmegy a MOZIBA!

Vasárnap Anyukája elment vele a moziig, és segített megvenni a jegyet a matinéra, majd beengedte Katit egyedül, de elmagyarázott mindent.

Amikor fellebbent a függöny, az egész élete megváltozott.

Örökre szóló élmény volt! Attól a naptól a MOZI rabja lett.

A "Ne hagyd magad Pitkin" című filmet játszották, és Ő szinte végig kacagta-sírta a teljes filmet. Koravén kis lelkének teljes szeretetét, és átélését beleadta a történetbe. Együtt kúszott-mászott-lopakodott-menekült-aggódott-vágyódott-bohóckodott a főszereplővel, de átélte a beteg kislány minden örömét-bánatát-fájdalmát-aggódását- szeretetét-vágyódását is.

Annyi pozitív élményt kapott attól a filmtől, hogy azután egész életében, minden szörnyű helyzetben ott izzott lelkében a filmben látottak tanulsága:

Nem kell megijedni!

Az utolsó pillanatban úgyszólván jóra fordul minden, és egyébként is a szeretet mindent legyőz.

Nem szabad feladni!

Az utolsó percig küzdeni kell azért, hogy elérjük akit szeretnénk, vagy amit szeretnénk.

Hinni kell a jóban, és megtörténik!

Kati ma már nagymama.

Sok szörnyű tragédia történt vele, és szeretteivel.

Alattomos, halálos betegségek kínozzák, de mindig pozitívan tekint a jövőbe, keresi kutatja a lehetőségeket, hogy az utolsó előtti pillanatban megragadhassa. Hisz Istenben, a szeretetben, a reményben és a gyógyulásban.

Alma

Vöröslő bőröd, mint a nap mikor kitör,
Kérdésed bennem, tovább csak gödör.
Bűnös és fukar, magányos és önző,
Savas, szomorúság gondját őrző.

Hitemben Ádám és Éva sejlik fel,
Fröccsenő nedűdben élénken.
Elveszve, mámorban önfeledt,
Sikítva álomból dermedten.

Bűnös és büntelen vagy csábításban,
Hódító zamatod édes illatában.
Belsődj rejtekében nem látom magod,
Hitemben érzem jövő óhajod.

Az idő palackjáról letekerem a tetőt,
Értékes belsődj csak így ismerhető.
Elveszek a gondolatban némán,
Nézek, de semmit sem látok már.

Csak az emlékek, csak a vágyak,
Isten csodája, ami áthat.

PAPP TÜNDE

Hálaének

Távol vagy és mégis közel,
Az éltet, hogy bennem hiszel.
Életre hívtad drága jó anyámat,
Életet adhasson szerető szolgáltnak.

Velem voltál mindig,
Ha nem is tudtam róla,
Bár mindig ily nagyon
Szerettelek volna!

Tudom már, hogy soha nem volt
Céltalan az életem,
Ezért adtál, szeretetből,
Új életet énnékem.

Megadtad az élet
Legszebb ajándékát,
Csodás gyermekemért
Mondok neked hálát.

Óvó tekinteted
Vigyázza lépteim,
Ölel áldó kezed,
Bocsátod bűneim.

Engedd, hogy rád bízam
További életem,
Vágyom, hogy bennem élj
S töltsön el a kegyelem!

Beszélgetések Istennel

*Tudod...míg nem ismertelek,
Csak azt vártam, szeressenek.
Mióta Te lelkemben élsz,
Arra vágyom, én szeressek.*

*Taníts a jó úton járni,
Bizni Benned, jöhet bármi!
Ha elhagynám, aki szeret,
Hittel segíts megtalálni!*

*Bocsásd meg, ha hibát vétek!
Bajban nyújtsd segítő kezed!
Érted lelkem hálát rebeg,
Köszönöm a kegyelmedet!*

*Reményt adtál életembe,
Békét békétlenségembe.
Sötétségben csak Te ragyogsz,
Tudom, mindig szeretni fogsz.*

Az én nagyapám

*Szemében az ég kékje fénylik szűk résen,
nemzedékek harca a tekintetében.
Fehér haja sárgán csillog a napfényben,
amint lovát a kocsi elé köté meg.
Indul egy újabb nap a földeken,
Nem teher a munka idős testének.
Végzi a dolgát, hallgatagon, némán,
Gyöngyöző arca föld porától barázdált.
Zsigereiben érzi, mit kér az anyaföld,
s néha mormol valamit maga előtt.
Megszólítanám, de dolgozik serényen,
fel sem néz a munka hevében.
Bozontos szemöldökével az eget kémleli,
Talán most észrevesz, szíve fájdalommal teli.
Háború szörnyű metelye emlékként leperreg,
Nincs mit szólni, a lelke is megremeg.
Küzdelem az élet, neki a szenvedés jutott,
dolgozott keményen, ahogy csak tudott.
Felcsattant nagy ritkán,
mintha ég, s föld zengene,
mégis a hallgatása égett bele szívembe.
Panasz a száját soha el nem hagyta,
A szőlőskertben volt minden bizodalma.
Felvett kocsijára, ahogy iskolába mentem,
Leszálltam hamarabb, nehogy kinevetnek.
Bárcsak még egyszer felülhetnék mellé,
a rázkódó kocsin a szőlőbe kimehetnék!
Hallgatnám a határ hangjait mélán,
Láthatnám még egyszer, ahogy a nagyapám néz rám!!!*

Kalmopyrin Joe

Hozzáteszem: bácsi, mert az öreg már túl van a hetedik ikszen. Élemedett kora ellenére virgonc és gyors észjárású. Azt mondja, mindez a Kalmopyrintől van.

Tömve a patika. Állítólag az országban már tetőzött az influenza, megfázásos tünetekkel tíz százalékkal kevesebben fordultak orvos, e tény azonban vajmi kevésbé látszik a gyógyszerertár forgalmán. A betegek vagy küldötteik türelmesen várják sorukat. Halkan beszélgetnek, melybe rendszeresen belekontrázik egy-egy prüszkölés vagy komolyabb köhögésroham. Nem is feltűnő, hiszen az ácsorgók mindegyike valamilyen kapcsolatban áll betegséggel és éppen a kiváltandó, megvásárolandó piruláktól várják a jobbulást. Természetesen nyavalyákról, orvosokról, gyógymódokról cserélnek eszmét. Mindenki esküszik valamilyen tuti gyógymódra (néhány férfi kalapkúrára szavaz), de akkor mit keresnek itt? Szó esik a lottóötösről, hogy az istennek sem akarják kihúzni azokat a számokat, amelyekkel végre elvihetik a három milliárdot. A hosszú nyeretlenségi sorozat kapcsán többen fennhangon állami susmust emlegetnek.

Józsí bácsi, alias Joe, a kelletténél hangosabban heherészve viccet mesél. Haverja oldalát bökdösve fröcsögi:

- Két fátyol találkozik. Az egyik megkérdezi: te fátyol? Mire a másik: nem, retyketek.

Meg se várva a poén hatását, Overdorse módra felnyerít. A környéken ácsorgó nénikék szemrehányóan pisszegnek az öregre, ám őt a legkevésbé zavarja, mert a lényegyet még kétszer elismétli. A harmadik újrázást sorra kerülése okán megsúzza a várakozó tömeg.

A gyógyszerészsnő jó ismerőként üdvözli. Udvariasan kérdezi:

- Mit tetszik kérni, Józsí bácsi?

Újra nyerít az öreg:

- Ha én azt megmondhatnám! – azzal sokat sejtetően kacsint a középkorú hölgyre.

Pír kúszik a fehérköpenyes arcára, de azért nem adós a válasszal:

- A vén kecske akarja nyalni a sót?

- Naná! – bólogat hevesen, majd hirtelen konyuló kedvvel teszi hozzá – De legutóbb is már csak a parajdi sóbányában nyalogathattam a falat.

A gyógyszerész nő arcán halvány mosoly suhan át, aztán az öreg jövelete céljára tereli a szót.

- Kedveském, Kalmopyrint kérek.

- De Józsi bácsi! A héten már a hetedik levéllel viszi. – fakad ki a gyógyszerárus – Mire kell magának?

- Mindenre, szívem csücske, mert mindenre jó. Ettől múlt el az isiászm, lumbágóm, ízületi fájdalmaim, fogam sajgása...

- Egyáltalán van olyan, ami nem fáj neked? – szól oda a haver a sorból.

- Ha egy vén trottyosnak nem fáj valamije, akkor már komoly baj van. Olyankor azt hiszem, hogy meghaltam. – a poént újabb heherészésbe csomagolva küldi cimborájának.

- Tisztelt patikusnő! – fordul a haver az alkalmazotthoz – Joe azért kér mindig Kalmopyrint, mert annak idején beleszeretett egy sánta nőbe. Esténként a kocsmában mindig azzal dicsekedett, hogyan feküdt a Kalmo Pirin.

Ez a csattanó ül. A közönség eget rengető röhögéssel honorálja a jól sikerült történetvéget. Egyedül az öreg húzza kissé össze magát. Csak úgy magának motyogja:

- Pedig rejtvényfejtésre is jó.

- A Piri vagy a Pyrin? – évődik vele a patikárius.

- Az utóbbi. – elunva az élcélődést, türelmetlenkedik – Na, adja már a gyógyszert!

Hamar kapja. Elvisel még egy figyelmeztetést:

- Óvatosan Józsi bácsi, mert a túlzott gyógyszerfogyasztásnak beláthatatlan következményei lehetnek!

- Jó, akkor majd adok a kaktuszaimnak is. – morog, most már rosszkedvűen, s minden igyekezettel a minél hamarabbi távozásra koncentrál. Haverja mellett is köszönés nélkül sunnyog el. Útját halk kuncogás kíséri, majd a következő pillanatban, talán a kelleténél is hangosabban csapódik a bejárati ajtó.

Panasz az Európai Emberjogi Bíróságnak

Tisztelt Bíróság!

Az azért mégiscsak az égbe kiált, hogy a dadus néni másfél órán keresztül ültetett a bilin! Mindezen idő alatt személyiségi jogaim nagyban korlátozva voltak, nem tudtam játszani a többi gyerekekkel, magányosan, elhagyatottan azon fáradoztam, hogy a dadus néni kénye - kedve szerint produkáljak valamit a bilibe.

Ez idő alatt a többi gyerek vígan játszott a babákkal, építő kockákkal és labdákkal. A legnagyobb felháborodással kellett tudomásul vennem, hogy mialatt én bilin ültem, addig a Kovács Ferike elbitorolta az én piros kis autót, melyet komoly csatározások során egyszer már megszereztem tőle.

Többször kísérletet tettem, hogy a köröttem felállított blokádot áttörjem, de a dadus néni mindannyiszor csírájában elfojtotta a szabadságom kivívása iránt indított próbálkozásomat. Nem riadt vissza attól, hogy testi erejének latba vetésével hiúsítsa meg a kitörési kísérleteimet!

Ezen atrocitások során lelkivilágom súlyosan károsodott, melyet még a rózsaszín cumim sorozatos cuppogtatása sem tudott feloldani.

Követtelem az eset azonnali helyszíni kivizsgálását és a felelősök példás megbüntetését. Tanúként kívánom megnevezni a fent említett Kovács Ferkét, aki pimasz módon élvezte személyiség jogaim sárba tiprását, de Papp Józsika, valamint Molnár Pannika (aki egy angyal), is tanúsítani tudja a fentiek megtörténtét.

Végezetül, de nem utolsó sorban, fel kívánom hívni a tisztelt illetékesek figyelmét a bölcsődénkben eluralkodott visszás jelenségekre. Példának okáért ebédet követően kényszer alvás elrendelése történik, melyet besötétítéssel és teljes csend megkövetelésével súlyosbítanak.

Ebből is látszik, hogy nálunk áldatlan állapotok hódítottak teret, köszönhetően a dadus nénik terrorisztikus munkastílusának, mely ellen semmiféle fellebbezésnek nem adnak helyet.

Valamennyi sorstársam nevében követelem alkotmányos jogaink maradéktalan visszaállítását, úgy mint:

- *szabad és egyenlő játék kiválasztási jogot,*
- *a bili használat kötelező igénybe vételének egyszer és mindenkorra történő eltörlését,*
- *a dadusok szigorú megregulázását,*
- *a „tejbepapi,” visszautasításának jogát,*
- *önálló, bölcsődésekből álló önkormányzatot*

Maradok tisztelettel: Varga Ricsike (anya szeme fénye, gyémántos csillag – virága)

Utóirat: Ne kelljen az ENSZ-hez fordulnom! Mindenre el vagyok szánva!

Nina kedvence

*Ha nagymamám megkérdezi
Mi legyen a süti?
A válaszom erre:
- Hát, Lagzi Lajcsi!*

*Egyszerű a recept,
Süssél három lapot,
Kakaóval, mézzel
Megbolondíthatod.*

*Kend meg a lapokat
Kétféle pudinggal,
Tetejét csorgasd meg
Fekete csokival!*

*Hagyd kicsit állni,
Hogy íze összeérjen,
Nem marad el a jutalom,
Megesszük egészen.*

Hozzávalók / 10 adag

A tésztához:

1 ek cukrozatlan kakaópor
2 ek méz
2 db tojás
20 dkg cukor
5 dkg vaj (vagy margarin)
2 kk. szódabikarbóna
40 dkg finomliszt

A krémhez:

2 csomag pungs pudingpor
2 csomag vaníliás pudingpor
25 dkg margarin (lágy)
20 dkg porcukor
1 l tej

A tetejére:

10 dkg tortabevonó
3 ek napraforgó olaj

csak kicsit rosszabb

"csak egy kicsit rosszabb"
ez itt mint a halál:
ott majd mindent értek
és a bánat elszáll
vagy végképp elmúlok
és minden mindegy már

de itt most úgy vagyok
mint némely filmekben
a lelkek, szellemek:
nem látja senki sem
ő meg csak kóborol
egyedül, éberen

ilyen ez most nekem
mindig látni téged
amit másnak mondasz
hallani beszéded
nézni az életed
ahogy tovább éled

nem jut már el hozzád
hiába is szólnék
hogya ölelnélek
levegőt markolnék
immár csak ez vagyok:
észrevétlen árnyék

Hangyaboly

Az öreg, a nagy diófa alatt olvasott. Fáradt szemét pihentetve, mozgó földkupacra lett figyelmes. Hozzáteve, egyméter széles és legalább két méter hosszú mozgó föld lehetett. A hátsó kert felől haladt, az utcai kerítés felé.

Egyenletes mozgása úgy tűnt, mintha, azon a kétméteres darabon megemelkedett volna a föld. Összeolvadt szemének az egész terület. Szép lassan haladt előre a menet, egyenletesmozgással. Teljesen elmerült látványába. Már tudta, mi az! Hangyaboly.

A zöldség, répa és a többi kerti termés, nem régen lett betakarítva. Az öreg, teljesen beletemetkezett a látványba. Az idő múlásával nem törődött, csak nézte a menetet és csodálta. Amint elhaladt előtte, behatóbban kezdte tanulmányozni a csapatot. Mint egy hadsereg. Elöl, hegyes nyílként, valóságos iránymutató alakot formáltak. Az egész udvart, a kerítésig, úgy harminc métert, több, mint két óra alatt tették meg.

A férfi mereven nézte, időnként felállt, ment utánuk. Az utcai kerítés alatt kissé homokos volt a talaj, itt-ott, nedves vizes tócsákkal. A kíváncsiság nem hagyta nyugodni, vajon hol mennek át rajta? Ekkor, olyat látott, hogy nem hitt a szemének. Mint a hullámozó víz, szalag szerűen kerültek ki a kisebb pocsolyát, amíg az egész sereg, ugyanolyan meghatározott rendbe, át nem jutott a kerítés túlsó oldalára, az utcai részre. A járda és az úttest közötti fák alatt, szintén puha, homokos földkupac felé tartottak. Ami ezután történt, felülmúlta

az emberi elmét. A csapat szétszéledt, mint egy igazi hadsereg körbe fogta a fát és elkezdtek körbe gödröket kialakítani. Mikor elég mélynek találták, egyenként beleszórták a szájukban vitt magot, de nem fedték be, hanem besorakoztak abba a katonás sorrendbe, ahogy jöttek, és kezdték a visszavonulást az udvar felé, ahogy jöttek.

Azt nem tudom, hányszor tették meg ezt az utat, de másnap már be volt fedve, a fa körül bespajzolt élelmük.

Bár az ember is ilyen hangyaszorgalmas lenne és ilyen összetartó!

Harangoznak

Harangoznak.
Fekszem mozdulatlan.
Ver a szívem,
Simogat a szám.
Emberek,
Miért bántjuk egymást?

Harangoznak.
Papok, vasárnapok
Követik egymást.
Nehéz idők -
Hitünk felemészti
Hitelünk...

Harangoznak.
Mondják idővel
Megszépül a
Szegénység:
Anyáöl –anyaföld
Befogad.

Harangoznak.
Várom a csodát.
Bölcsen ringok
Bölcsőm falán,
Kék ég alatt
A Kánaán.

Harangoznak.
Meglátom az új
Földet talán,
S megyünk előre
Ahogy lehet -
Szakadatlan a
Szakadékon át.

Harangoznak.
Ma nekik
S holnap
minekünk
Életem...

Gutenberg-biblia

Az író beszerénykedik:

- Itt az új könyvem!
- Édes fiam, öreg vagyok én már.
- De most is dolgozik.
- Igen, ezer bibliát rendeltek meg énekeskönyvet – válaszolja az öreg nyomdász.
- Bibliát?
- Tudja, író úr, van, aki pornót olvas járvány idején – hallottam illet meg a Dekameront, öregember vagyok, tudom, hogy miért.
- Mire gondol?
- Félnék a haláltól. Ezért most imádkoznak, újra imádkoznak, édes fiam. Ne haragudjon, hogy így szólítom. Nagyon öreg vagyok. Tudja, az én megrendelőim nem bíznak az újításokban. Ádám-Éva óta mindenki vagy férfi volt, vagy nő. Isten sem volt semleges nemű, mert ő az Atya...
- Ki vonja kétségbe? – kérdezte a megszeppent fiatal író.
- Nem olvasol újságot?
- Nem, uram.
- Hívjál nyugodtan Hansnak vagy János bácsinak, mindkettőt megszoktam, amióta ide költöztem hozzátok.
- Szóval nem nyomtatja ki?
- Hogy állunk az erkölcsökkel, öcskös?
- Van benne egy parázna asszony, de a sorsa...
- Úgy! Akkor megértem. Ha a parázna asszony fölött győzedelmeskedik az Úr akarata, megértem a nagy nyomdákat. Nem

kelendő. Ezeknek közös szándékuk az, hogy felajánlják erejüket a fenevadnak.

– Tessék?

– Csak szedem tovább a szöveget. A kezem jár, de figyelek. És a parázna asszony egy város?

– Egy város? Dehogy, csak egy nő, akinek az élete tragédiába torkollik.

– Hát ezért nem fogják kinyomtatni azok, akik felajánlják szolgálatukat a fenevadnak!

– János bácsi, most viccel velem? Ez egy mai történet.

– Ma is parázna asszony egyik-másik város, de beteljesednek Isten igéi – válaszolta az öreg nyomdász, aki éppen a Jelenések könyvének szövegével foglalatoskodott.

A fejét ingatta, a kezét mégis a kéziratért nyújtotta.

– Na, mutasd a könyvet, mit kezdjünk vele...

– Csak háromszáz példányt kérek, most kevesen olvasnak.

– Tőlem ezret rendeltek, ezer bibliát, a megtérőknek. Minden vallás és felekezet. A mai nemzedék nem ismeri, nem tanulta. Most vágyik rá. Remélem, a te parázna asszonyod is bűnbánatot nyer. Olvasd csak el, mit mondott erről az Úr! – lapozta fel János evangéliumát.

– Megbocsáttatnak...

Hallgattak, az író tanácstalan volt, de állta az öreg nyomdász tekintetét.

– Nincs váltás ruhám, nézd a csizmámat! – szólalt meg váratlanul az öreg és kérdően nézett az íróra.

– Hát bizony ráférne.

– Kinyomtatom ingyen, ha egy pár új, kényelmes csizmát hozol nekem.

Törjek be a múzeumba? – döbbsent meg az ifjú. Ott találnék neki való csizmát. De elvetette a bizarr ötletet. Az öreg még beleírja őt is a

Dante poklába, ha majd végez ezzel a sürgős munkával. Dante pokla, a mai emberek közül sokaknak ott lenne a helye!

Vajon az ő könyvének parázna asszonya, a kikapós menyecske is oda kerülne?

„Luca feldúltan rohant ki a kapun. Megszégyenült. Mi történhetett Lacival? Érezte, hogy eltávolodtak, amióta nem mehetett hozzá, amikor akarta. De azt hitte, hogy a bezártság ment az idegeire. Pedig Laci nem is unatkozhatott. Ő dolgozik.

Lucával forgott a világ. Hol hibáztam el? – ez volt az utolsó gondolata. Talán a fékcsikorgást sem hallotta már.”

Forgatta a kéziratot.

Hol hibáztam el? Megbocsáttatnak a bűneid, eredj, és többet ne vétkezzél! – emlékezett vissza az öreg nyomdász szavaira, amelyekkel útjára bocsátotta.

Valóban megbocsáttatnak? Ő is meg tud bocsátani? Hiszen Lucát, azt az asszonyt a saját feleségéről mintázta.

Legyen úgy, ahogy az öreg megmondta.

„Futva érkezett Lacihoz.

– Alig tudtam elszabadulni, pedig mindig örömmel jövök. Most a torkomban dobog a szívem.

– Kár volt! Már kezdtem visszanyerni a lelki nyugalمامat.

– Mit mondtál?

– Kár volt. Józsival régen barátok voltunk.

– De megütött, és te megvigasztaltál.

– Talán oka volt rá.

– Úgy? Neked semmit sem jelent öt-tíz év?

– Megöregedtem, csak ennyit jelent. Elvesztegetett tíz év. Te voltál az, aki nem tudtál dönten.

Luca feldúltan rohant ki a kapun. Megszégyenült. Mi történhetett Lacival? Érezte, hogy eltávolodtak, amióta nem

mehetett, amikor csak akarta. De azt hitte, hogy a bezártság ment a férfi idegeire. Pedig Laci nem is unatkozhatott. Ő dolgozott.

Lucával forgott a világ.

– Hol hibáztam el? A karantén az agyára ment!

Luca érezte, hogy a lábai összecusklanak.

Egy autó fékezett mellette.

– Mit csinál, maga szerencsétlen! Majdnem elütöttem.

A nő csak fekszik a földön, nem válaszol.

– Hívjanak mentőt! Hiszen látják, hogy nem ütöttem el. Kérem, tanúskodjanak.

A férfit elöntötte a hideg veríték. Még egy méter és elütöm. Leült a járdaszegélyre.

A mentők mindenkit távolabb küldtek, maszkban és kesztyűben voltak.

– Rossz vicc – jegyezték meg a rendőröknek. – Gázolást jelentett be valaki. Nem a járványmentőt küldték.

– Nem volt gázolás – szólalt meg egy asszony, aki közelebb óvakodott.

– Táguljanak, lehet, hogy vírus! – szólt rájuk a mentős.

És máris gázt adott, az ápoló beugrott a beteg mellé. Bekötötte az infúziót.

– Indulhatunk!

László fel sem kelt a székről. Megterített magának. A szirénázásra az ablakhoz ment, de nem látta a beteget.

– Biztosan valami figyelmetlen öregasszony – tért napirendre az eset fölött.

Az orvos utasította a nővért:

– Vigyék az intenzívre!

A betegszállító éppen felvitt valakit az emeletre, így a mentők az osztály ajtajáig tolták a hordágyat.

- Mindent fertőtleníteni! Maguk is – fordult a mentőtiszthez. – Lázás, nincs magánál. Honnan hozták?
- Az utcáról. Balesethez riasztottak minket.
- Szép! Találtak külsérelmi nyomot? – kérdezte az orvos.
- Nem látszik rajta. A tanúk szerint az autós csak azért állt meg, hogy segítsen. De ez a rendőrség ügye.
- Fertőtlenítés, mindent fertőtlenítsenek! A kezüket most azonnal!

Józsit felhívja egy ismeretlen hang.

- Ismerős magának ez a telefonszám?

– Igen, a feleségemé.

Józsival forog a világ.

- Koronavírus. Nem látogathatja – mondja az ismeretlen hang.

Józsi alig tudta kinyögni:

– Hol?

- Járványosztályon. Majd érdeklődjön, de telefonon.

Luca magához tért, meztelen volt, csak egy lepedővel betakarva. Csövek lógtak ki belőle, valami gép idegesítően pittyegett a feje fölött.

– Hol vagytok?

– Az intenzíven. De le ne tépje a lélegeztetőmaszkot és vigyázzon az infúzióra!

– Ki hozott be?

– Ki lett volna. A mentők. A férjét már értesítettük.

– Bejön?

Luca szégyellte magát, mégis várta volna.

– Járvány idején nincs látogatás.

Eltelt egy hét, túl volt a lázas állapoton. Nagyon gyengének érezte magát. Vizitnél hallotta távolról a főorvos hangját, csak sejtette, hogy ő az. Meg sem ismerné civilben.

– Túléli – mondta a hang.

– Szegény Józsi – gondolt a férjére Luca – és a gyerekek, talán csak nem... Csak nem kapták el ők is?

– Most már telefonálhat – mondta a nővér, amikor átkerült az intenzívről.

Józsi hangjában érezte az aggodalmat.

– Mikor jöhetsz haza? Engem nem engednek be hozzád. A gyerekek csókoltatnak.

Akkor hála Istennek nem betegek – nyugtázta magában Luca.

– Én is benneteket! – válaszolta Józsinak megkönnyebbülten.

Őszintén is gondolta. Rádöbrent, milyen régen mondott valami kedveset a férjének.

Új életet kell kezdenie, vagyis az életet, ha egyáltalán meggyógyul.

Valakit hoztak a mentők. Naponta többször hoznak valakit a mentők. Erősen köhögött a beteg.

– Hogy hívják?

Alig érthetően válaszolt, de Luca megismerte Laci hangját.”

Az író újból kinyomtatta papírra az utolsó oldalakat, a végét, amelyet János bácsi tanácsára megváltoztatott.

– Az öregnek igaza volt. Megbocsátanak a házasságtörő asszonynak. Az vesse rá az első követ...

Bement a hálósobába és finoman megcsókolta az alvó asszony arcát. Nem ébredt fel.

A csalódás

Fáradt volt. Az egész heti dupla műszak alaposan kivette belőle az erőt. A vonat monoton kattogása szinte azt sugallta, aludj, hisz oly messze még a végállomás. A kellemes meleg, a fáradtság, a vonatkerekek egyhangú kattogása, valóban álomba ringatta. Valaki megrázta a vállát. Bágyadtan pillantott fel, a kalauz állt előtte.

- Fiatalember, nem akar leszállni? A végállomáson vagyunk: Budapest Nyugati pályaudvaron...
- Bocsánat, kicsit elszundítottam. Köszönöm, hogy szólt – válaszolta, majd az órájára nézett – a buszt már úgyis lekésem, de majd megyek a következővel.
- Hova, ha szabad kérdezni, mert ha nem keltem fel, csak a külső rendezőn ébredt volna, valamikor...
- A kedvesemhez megyek – elmosolyodott – vár már...remélem! Sietek is...Még egyszer köszönöm... Viszontlátásra.

Szinte csak az utolsó percben érte el a buszt. Tele izgalommal haladt a célja felé. Gondolatai ide-oda csapongtak és mindig ugyanoda tértek vissza: vajon tényleg várnak, vagy csak szeretném, hogy így legyen? Az utóbbi két hétben nem érkezett levél. Előtte hetente. Ezért is döntött a meglepetés látogatás mellett. Vett egy kis fekete plüsskutyát...az lesz az ajándék... ha fogadják. Mindig az a ha... A szerelmes ember már csak ilyen. Mindig aggódik valamiért, vagy épp a féltékenység csírája kezd szárba szökkenni. Mire végighaladt az összes lehetőségen, számba véve minden apró, vagy épp kitalált momentumot, meg is érkezett. Ahogy leszállt a buszról, vállára kapta a sporttáskáját és a turistaszálló felé vette az irányt, mert szoba kell éjszakára. Arra mégse számíthat, hogy marasztalják. Hisz kicsi a lakás. Jól is van ez így. Hirtelen megtorpant. Egy lány állt előtte. A barátjának a csaja volt régebben, csak időközben szakítottak.

Közrejátszott a nagy távolság, no meg a srác sem volt igazán húséges típus.

- Szia Péter, mi szél hozott téged erre -kérdezte rögtön csodálkozva, majd hozzátette – csak nem Piroshoz jössz?
- Remélem majd fogad, mert nem kértem előzetes időpontot.
- Nem akarlak megbántani, mert te egy igazán rendes srác vagy – bár Géza is ilyen lett volna, még ma is együtt lennénk – azt hiszem nem minden arany ami fénylik... Ezt jó lesz, ha az eszedbe vésed... No erről csak ennyit...Én nem akarlak téged semmiben befolyásolni, csak nem ezt érdemelned...Inkább mesélj magadról, nem ülünk be egy kávéra valahová?
- Ne haragudj Ilus, most nem! Sietek! Beavathatnál viszont, hogy amit mondtál, hogyan értetted...
- Nem mondtam semmit, azt is csak halkán – a lány elnevette magát – kár érted, te egy rendes srác vagy. Én Piros helyében... Mennem kell! Szia! Érezd magad jól itt nálunk!

Péter, ahogy Ilus elment még álldogált egy darabig a járdán és nem tudta mitévő legyen. Talán a lány csak féltékeny arra, hogy ők jól megvannak... azt reméli, hogy majd Géza helyett őt szerezheti meg...mégis... mi van ha... Ezt a gondolatot elhessegette magától. Nem, ez nem lehet. Tovább indult.

A portás készségesen adta a szobakulcsot. Megjegyezte, ha fél egyedül, gondosan zárja be az ajtót, mert csak egymaga lesz a 18 ágyas szobában. Még nevetve hozzátette: ha úgy akarja akár minden órában másik ágyon alhat. Péter ezt már meg sem hallotta. Sietett, mert még tusolni kell, meg borotválkozni és nem akart vacsoraidőben beállítani. Mikor megérkezett Pirosékhoz a térre, a ház kapuján egy srác lépett ki. Egy pillanatra Péterre nézett azután elsietett a másik irányba. A négylakásos ház első emeletén laktak Pirosék. Csengetett. A lány nyitott ajtót... hirtelen vörös lett mint a főtt rák, a mosoly lehervadt az arcáról és alig bírta kinyögni a szavakat:

- Micsoda meglepetés!... Péter, mit keresel te itt?
- Ezt ma már hallottam egyszer, mikor leszálltam a buszról és összetalálkoztam a szálló felé menet Ilussal, ő is ezt kérdezte...
- Te találkoztál Ilussal...mit mondott?
- Semmit! Csak üdvözölt és Gézáról kérdezett.

A lány mintha megkönnyebbült volna egy kicsit. Csak álltak az ajtóban. Piros belül, Péter meg kívül.

- Jaj de figyelmetlen vagyok – törte meg a csendet Piros – gyere beljebb. Még pusztit sem adtam akkora meglepetést okoztál. Olyan jó, hogy itt vagy!
- Két hete egy sort sem írtál. Úgy gondoltam meglátogatlak. Csak nincs valami baj?
- Tudod az iskolai elfoglaltságom volt az ok. Az idén érettségizem. Hajtani kell, hogy az egyetemi felvételige ne csúszhasson hiba. Gyere már be. Majd itt bent megbeszéljük. Anyuék is percekben belül itthon lesznek. Adrinak, a húgomnak vesznek cipőt, így beutaztak Pestre. Apu meg... őt soha nem tudjuk mikor jön haza... a szolgálat az szolgálat. Lesz meglepetés.

Jó, hogy nem mondtam el mit is mondott Ilus, – gondolta Péter, – az a lány már biztos, hogy arra hajt, hogy Géza helyett engem vadásszon le. Abból nem eszik. Úgy döntött az információt megtartja magának. Még alig rakta le a táskáját, amikor csengettek. Marika néni és Adri jöttek meg, nagy szatyrokkal. Mikor meglátták Pétert az asszony szeme kerekre tágult, csak Adri örült igazán a fiúnak. A nyakába ugrott és körbepuszilta. Az est további része kellemesen telt. Piros örült az ajándéknak, Adri is kapott egy csekélységet. Marika néni virágot, Feri bácsi, az apa, egy üveg alföldi bort.

Egy óvatlan pillanatban Piros a fiú fülébe súgta, hogy a szülei és Adri holnap Komáromba utaznak rokonokhoz, ő itthon marad. Övék lesz az egész nap. Tehát ne szundizzon túl sokat, legkésőbb tízre itt legyen. Majd együtt kitalálják, mi lesz a közös program. A fiúval madarat lehetett volna fogatni úgy örült. Végre kettesben. Szülői felügyelet, no meg a kis csitri kotnyeleskedése nélkül. Micsoda szép nap lesz.

Időközben Feri bácsi is hazaérkezett. Magához intette a fiút és külön vonultak a konyha legtávolabbi sarkába, ahol Péternek töviről hegyére be kellett számolni a munkahelyéről, a keresetéről, a sportról amit szabadidőben csinál és a távlati elképzeléseiről. Ahogy mesélt az öreg időnként hevesen bólogatott, máskor a fejét ingatta, de nem szól közbe. Azután megkérdezte:

- Nem akarsz inkább katona lenni fiam? Nem sorkatonára gondoltam, mert az hamarosan úgyis leszel, hanem tiszt. Igazi katonatiszt, mint én?
 - Már említettem – jött a válasz szinte azonnal – nem szeretem az egyenruhát. Ha sorkatonaként viselnem kell, viselem, igaz, akkor sem fogom szeretni. Ha bevonulok, mindent úgy csinállok, hogy az nekem is jó legyen, ha már úgyis ott kellennem, de hogy tiszt legyek...azt nem szeretném.
 - Miért? Lakást adnak, nem kell olajos helyeken dolgoznod és megbecsülnek. Mi nem jó ebben?
 - Talán csak az, hogy katona. No meg... minden és mindenki a parancsnak van alárendelve. Ha azt mondják oda kell menni, nincs ellenkezés...menni kell. Én szeretem a munkám, jó a csapat. Jól keresünk. Igaz fagyban sárban, hóban és tűző napon is menni kell, mert a berendezések nem állhatnak meg, de akkor is szeretem. Ha letettem a munkát a magam ura vagyok. Ezt nem tudja a katonaság!
- Feri bácsi hosszan ingatta a fejét. majd annyit még hozzátett:
- Ha mégis meggondolnád magad, szólj! Mert a család után a megélhetés a legfontosabb!

Reggel korán ébredt. Már mindennel kész volt 8 órára, meg is reggelizett. Csak ült az ágyon és leste az órát. 20 perc még odaér...Piros 10-re mondta... A mutató meg olyan lassan vánszorgott, hogy hozzá képest egy nyugdíjas lajhár kapkodó idegbolondnak tűnt. Legszívesebben a ház előtt – úgy hogy ne lássák – várakozott és leskelődött volna mikor is mennek el. Türelmetlen volt. Hajtotta a boldog együttlét lehetősége. Majdnem beléjük futott így is. Még időben észbe kapott és a sarok mögé húzódva leste, ahogy a kocs kiáll

az udvarról, beszállnak és Piros lelkes integetése mellett elmennek. Az a srác, aki tegnap a Pirosék házából jött ki, most mit les a szembelevő sarok mögül? Nem törődött vele tovább, hisz várta a szerelme. Sietős léptekkel indult meg a ház felé. A lány ahogy meglátta, megvárta, belé karolt és együtt mentek fel a lakásba. Istenem milyen boldog nap lesz ez.

Valahol, ott mélyen legbelül megszólaltak azok az icipici csengettyűk, amik mindig a veszély érzését keltették. Forgott az agya, mint a lendkerék. Időnként felvillant egy kép, ahogy az a srác kijött a házból, leskelődött a sarok mögül, no meg Ilus furcsa mondatai... de a szerelem... nem tűri a gondolkodást, mint vetélytársat.

- Kérsz egy kis bort – kérdezte Piros – apu tegnap nem itta meg a szokásos mennyiséget, maradt az üvegben egy-egy pohárával... de ha ezt a fehéret nem kéred, van vörös is a kamrában, felbontom, ha akarod... Tudod, hogy tegnap nem jól viselkedtél, te csacsi... Ellentmondál apámnak, megsértve a mundérja „becsületét”, legalábbis így mondta, mikor elmentél... Szerintem most ne is törődjünk ezzel... Miénk az egész nap...Milyen programra gondoltál – huncutul elmosolyodott – én már kitaláltam!

A lány a nyakába csimpaszkodott és megcsókolta. Hosszan, forrón, mint még soha! Majd elkezdte vonszolni a hálószoza felé. Az ágyhoz érve hanyatt döntötte a fiút és melléfeküdt. Csókolóztak. Igazi szerelmesek módjára. Péter a lány haját simogatta, kedves szavakat suttogott. Nagyon boldog volt, de azok a fránya csengettyűk... Imádom, szeretem – ismételte magában egy-egy szerelmes csók között, de ennél többet nem akarok...még nem! Korai lenne! Hiszen Piros még iskolás!

Hirtelen kibontakozott a lány öleléséből.

- Ne haragudj – mondta mosolyogva – de szólít a természet, mindjárt jövök.

Azzal kiment a fürdőszobába, megmosta az arcát. Megtörölte. Lassan, komótosan. Bár nem kellett, de lehúzta a WC-t. Ahogy kilépett az ajtón, a kulcs fordult meg a bejárati ajtóban. Óvatosan szinte zaj nélkül

lépett be a család s látszott rajtuk a döbbenet, hogy a fiú a fürdőszobából jön elő...

- Ilyen hamar – kérdezte Piros, aki ekkor lépett ki a szobából, meg sem lepődve, hogy a szülők hazaértek – nem úgy volt, hogy csak este érkeztek?
- De igen – válaszolta Marika néni, aki közben úgy elvörösödött, hogy kezdett egy fött rákra hasonlítani – az a fránya kocsi felmondta a szolgálatot. Szerencsére nem messze a szerelőtől, így eltoltuk oda és haza gyalogoltunk. Péter! Hogy-hogy te itt vagy?
- Én hívtam el – vágta rá rögtön Piros – épp menni akartunk sétálni a városba.
- Most már ne menjetek sehova, mindjárt összeütök valami ebédet. Ha már így hozta a sors! Hányszor mondtam, hogy azt a roncsot csináltasd meg végre, de soha nem hallgatsz rám. – Ez már a férjnek szólt, aki csak nézett ki a fejéből, mint aki nem érti, hogy itt mi is történik...De a fiúnak ez a felháborodás nem tűnt igazinak...

Ebéd után sétáltak egyet a városban. Családostul. Egy percre sem maradtak kettesben. Bár Piros szerelmesen belekarolt és időnként hozzá is bújt, sőt még puszikat is nyomott a fiú arcára, szájára, valami mégsem stimmelt. Az a fiú mindig ott álldogált amerre jártak. Mikor beültek fagyizni a terasz másik felén ő is rendelt egy adagot.

Este mikor elkészönt a családtól, Piros kikísérte a kapuig. Péter nem bírta tovább.

- Piros, szeretsz te engem, vagy csak játszol velem, mint macska az egerrel?
- Hogy kérdezhetsz ilyet kedves – jött az azonnali válasz – tán Ilus dörmögött valamit a füledbe? Egyáltalán nem is értem, miért állsz vele szóba? Most már elmondhatod: mondott neked valamit rólam, rólunk?
- Nem volt időnk beszélgetni – hazudta a fiú – csak üdvözölt, meg azt kérdezte, hogy Géza hogy van...azután meg azt, hogy nem hoztam-e

magammal a csomagomban, mert neki nem válaszol a leveleire... Elköszöntem és siettem szállást foglalni a turistában, ahol szoktam.

Piros hirtelen ránézett és Péter kétkedést látott a szemeiben. Ma mindenki megőrült – gondolta – de nem mondta ki. Ilus a fantazmagóriáival és most Piros is a kétkedésével. Hangosan csak ennyit mondott:

- Tudod kicsim, én csak téged szeretlek. Bízom benned, mert egyszer azt mondtad: „ha vége lesz én nyíltan megmondom”...ugye így van, így lesz?

Piros élénken bólogatott, egy csókot lehelt a fiú ajkaira. Majd jó éjt kívánva felszaladt a lépcsőn. Péter elindult a szállása felé... de a sarkon... megint abba a bizonyos srácba botlott. Már épp meg akarta kérdezni, hogy miért is követi, de a srác sarkon fordult és elszaladt. Mindegy – gondolta Péter és gondolatban még legyintett is egyet.

Másnap tovább alhatott. Pirosnak reggel már iskolába kellett mennie. Milyen jó, hogy ma is szabin vagyok, meg talán az egész héten, ha fogadnak... de itt megint feltűnt a gondolataiban az a bizonyos fiú. Ki lehet és mit akarhat tőlem? No majd legközelebb megkérdezem. Tudnom kell!

Délelőtt sétált egyet a városban. A srácot nem látta sehol. Talán nem is engem tartott szemmel, hanem Piros? Lehet, hogy az apja bízta meg, hogy a lányát figyelje? Egy hangra kapta fel a fejét.

- Szia, Péter – jutott el a tudatáig Ilus hangja – hogyhogy nem vagy Piroséknál?
- Hiszen iskolába van, nem? – nyögte ki nehezen Péter – és te miért nem vagy suliban? Már nem oda jársz mint Piros? Ha nem lenne suliban, biztos mondta volna.
- Imádom a naivitásodat! Olyan, vagy mint egy óriási óvodás, aki rácsodálkozik a világra. De odajárok én is, csak ma szünet van. Az igazgató rendelte el, mert a tanároknak fejtágítót tart. Nem tudtál róla? – Ilus hangosan elnevette magát – szegény Péter! No de mennem kell, mert várnak... szép napot neked. – azzal már el is tűnt mint a kámfor.

Péter agyában megszólalt a vészcsengő! Itt valami nagyon nincs rendben. Miért nem mondta a lány, hogy ma nincs iskola? Hiszen tudta, hogy szabit vett ki és ma is itt van, sőt ha nem haragszanak a szülők, a héten marad. Csak állt a járdán és nézett maga elé. Kavarogtak a fejében a gondolatok. Elmegyek hozzájuk és megkérdezem... lehet, hogy csak azért nem szólt mert tanulnia kell...itt az érettségi... meg egyetemre akar menni... de akkor miről beszél Ilus... mi ez az egész... meg az a srác aki követte őket, amióta csak itt van...Nekitámaszkodott a ház falának és nagyokat szippantott a város benzingőzös levegőjéből. Mit csináljon? Lehet, hogy csak rémeket lát? Döntött: el kell menni Pirosékhoz és tiszta vizet kell önteni a pohárba. Az érzést, ami most belülről rágja, le kell gyűrni...szereti a lányt és most csak ez számít.

Mikor belépett a lépcsőházba és elindult felfelé a lépcsőn a szíve már a torkában dobogott. Egy percre várt az ajtó előtt majd becsengetett. Láta, ahogy a kitekintőn valaki megnézi, hogy ki az, de az ajtó nem nyílt. Újra csöngetett. Pillanat, mindjárt, csak kezet mosok, hallotta Marika néni hangját. Lehet, hogy Piros nincs is itthon? Majd nyílt az ajtó.

- Szia Péter – mondta Marika néni zavartan – gyere be. Éppen főzök...
 - Piros nincs itthon? – vágott közbe Péter – úgy hallottam ma szünet van.
 - Itthon van, ott találod a szobában, azt hiszem tanul.
- Ahogy belépett a szoba ajtaján, Piros, aki az ágyon feküdt, fenézett a könyvből amit olvasott, de annyit sem mondott, hogy szia. Olvasott tovább, mintha a fiú ott sem lett volna. Péter odament és leült mellé. Piros látványosan húzódott arrébb. A fiú adni akart neki egy puszit, de a lány elkapta a fejét.
- Hagyj békén – mondta határozott és kemény hangon – hagyj már végre békén!
 - Mi baj van Piros, megbántottalak valamivel, miért nem mondtad, hogy ma nincs iskola?

- Mióta tartozom neked beszámolóással? Nem vagyok a birtokod! Minek jöttél ide, senki nem hívott! Hagyj olvasni! Menj innen! Nem vagyok rád kíváncsi!
- Megmondanád végre, hogy mi bajod van? Csak pattogsz itt, mint egy nikkelbolha, de még mindig nem tudom, hogy mi a bajod.
- Átvertél – jött a nyers válasz – én ezt nem tűröm! Velem ezt nem teheted!
- Mivel, az istenért! Mivel vertelek át?
A lány nem válaszolt, csak úgy tett, mintha olvasna. Ügyet sem vetett a fiúra, akit majd szétvetett az ideg. Lázasan forgott az agykerék, de semmi olyan hibát nem talált, ami ezt a viselkedést indokolná. Csak ült az ágyon az elhúzódott Piros mellett és nem tudta mitévő legyen.
- Elmenjek? Látni sem akarsz többet? Mondj már valamit az istenért! Mi az, hogy átvertelek. Legalább nézz rám, ha hozzád beszélek!
Piros rá sem hederített. Csak a könyvet lapozgatta, mintha az lenne most az egyetlen célravezető cselekvés. Egy szót sem szólt a fiúhoz, még csak rá sem nézett. Péter felállt és az ajtó felé indult. Ekkor lépett be Marika néni.
- Legalább ebédelj meg fiam – soha nem szólította így. Némi szánalmat is látott a szemében – igaz nem főztem valami nagy dolgot, csak egy kis tökfőzelék van fasírttal, ha szereted. Lányom, gyere te is, megterítettem kettőtöknek. Én majd megvárom apádat, meg Adrit és akkor eszünk.
Péter az ebéd alatt többször megpróbálta kiszedni Pirosból, mi a baj, hogy mivel is verte át. A lányból harapófogóval sem lehetett egy szót sem kihúzni. Mikor végeztek az evéssel, csak akkor vetette oda Péternek, úgy foghegyről, de vitriolba mártott szavakkal:
- Menj ahhoz a kis ribihez, gondolom úgy is kibeszéltetek már engem. Látni sem bírlak! Ne gyere ide többet, mert ez a lakás előtted zárva ettől a pillanattól.
- Piros! Mi a fenéről beszélsz...

A lány azonban meg sem hallgatta, csak beviharzott a szobába és becsapta az ajtót. A fiú, mint akit leforráztak ült ott és azt sem tudta mit tegyen. Felállt. Felvette a táskáját.

- Köszönöm az ebédet Marika néni – mondta – azt hittem itt szívesen látnak, de épp most rakták ki a szűrömet. Csak tudnám miért?
- Azt hiszem ez a lány megbolondult. Én ebbe nem szólhatok bele. Ne gyere többet Péter, bár én mindig szívesen láttalak. Te egy végtelen rendes fiú vagy, csak... tudod a lányomnak nem kellesz...

Azzal odalépett Péterhez és megölelte. Még egy pusztit is adott a fiú arcára. Azután szépen kitessékelte az ajtón. Az ajtó becsukódott. Péter már épp kilépett volna a lépcsőház ajtaján, amikor meglátta azt a srácot. Sietett a ház felé. Gyorsan elbújt a lépcső alatt. Hallotta ahogy a fiú rohan fel a lépcsőn, majd csönget. Azután meghallotta Piros hangját:

- Csakhogy itt vagy végre...már úgy hiányoztál!
- Simán ment? – kérdezte a fiú.
- Kirúgtam! Láttad volna azt a savanyú pofát amit vágott! Suttyó parasztkölyök! Mit is vártam tőle? Gyere be...csak anyukám van itthon...őt már ismered... Na, gyere te drága...

Péter lába a földbe gyökerezett. Még hogy suttyó parasztkölyök... hiszen technikus oklevele van...Azután, mint aki nagy nehéz terhet cipel elindult. Elhatározta, megkeresi Ilust...

Határozott léptekkel haladt a ház felé, agyában a leszámolás dühe kavargott. Gézával már többször voltak itt régen. Udvari, szoba konyhas lakás volt, ahol a lány és az anyukája lakott. Kopogott az ajtón, majd hívásra sem várva lenyomta a kilincset. A lakásban félhomály uralkodott. A lány a szobában az ágyon ült.

- Miért nem mondtad, hogy Pirosnak pasija van? Miért nem mondtad, hogy ne csináljak magamból hülyét – kiabálta Péter és úgy érezte, hogy a gombóc ami a torkában van megfojtja – miért?
- Én utaltam rá – vágott vissza csendesen a lány – de te se nem láttál, se nem hallottál... Csak Pirost láttad, mert őt akartad látni, pedig a

kezdetek óta nem tartott semmire. Ezt többször ki is mondta amikor beszélgettünk. Mikor összejöttetek épp összeveszett a jelenlegi pasijával. Később kibékültek. Csak azt nem tudta, hogyan rázzon le. Menj innen Péter... a városból is... mielőbb. Nem neked való hely ez! Te ennél többre vagy érdemes! Most már elárulhatom: én szerettem volna, ha te vagy akkor a párom, ott a strandon. Te Pirost választottad... Mielőtt bármi is megfordulna az agyadban... a levetett holmi nekem sem kell már... Menj és hagyj most magamra... Sajnálom ami veled történt... Csak ennyi... Ha nyitott szemmel jártál volna... De most már mindegy...

A szállón Péter kifizette a számlát és épp elérte a buszt. Fáradt volt. Zilált aggyal gondolkodni sem tudott. Holnap megyek dolgozni. Meglepődnek biztos a kollégák. Majd kitalálok valami mesét...

Végül, nem ment be a munkahelyére. Mivel szabadságon volt, inkább hazament a szüleihez. Ott is rengeteg volt a munka, épp jókor jött a segítség. Permeteztek, kapáltak, elvégezték a ház körüli munkákat. Péter anyja vette észre, hogy valami nem stimmel a fiával. Nem ilyen szokott lenni. A mindig jókedvű, vidám gyerek, most szó nélkül végezte a munkáját. Egy mosoly sem volt az arcán.

Végül, csak győzött az anyai kíváncsiság. Megkérdezte:

- Mi a baj kicsi fiam? Már néhány napja itt vagy, de szinte sír rólad a bánat. Mi történt? Elmondod? Hátha tudok, tudunk segíteni?
- Ezen aligha! Piros kirúgott! Nem átalotta azt állítani, hogy az én hibámból, pedig ő pasizott be. Kibékült a régi fiújával. Ezért váltam én feleslegessé. Annyi gerinc sem volt benne, hogy megírja, ne menjek. Ne strapáljam magam, mert neki már más kell. De megfizetek neki! Még nem tudom hogyan, de kitalálok! Hogy tehetett velem ilyet...mikor annyira szerettem?
- Gyere fiam üljünk le. Én azt hiszem ezt soha nem tennéd meg, hogy bosszút állj azon a lányon. Miért is? Mert mást szeret és nem téged? Ne erre gondold most és ne is ez járjon az eszedben. Nem erre tanítottalak. Te egy értelmes és okos fiú vagy! Előtted ott van még az

élet. Biztos jön majd egy másik lány, akit ugyanígy fogsz szeretni. A többit engedd el!

- Anya... ez olyan nehéz!
- Igen...tudom! Az élet... a nagy szervező, mindig megtalálja a gyógyírt a sebekre... csak akarni kell... neked is... Azt hiszem, ahogy ismerlek...menni fog. Na, gyere! A kedvencedet főzte a nagymama. Császármorzsa, sok-sok baracklekvárral...Ez talán egy kicsit felvidít! Jegyezd meg, kicsi fiam: ha valakit igazán szeretsz, akkor a boldogsága érdekében akár róla is le tudsz mondani...csak szeretettel tedd... A lánynak meg küldj egy képeslapot és tiszta szívvvel kívánj neki boldog és sikeres életet!

Azt hiszem, „bosszúnak”, ez lesz az igazi..

Az ORSZÁGOS MÉCS LÁSZLÓ IRODALMI TÁRSASÁG

– alapítva 1994-ben – az amatőr írók, költők

legnagyobb hazai civil szervezete

www.omlit.hu

A hirdetés

Annyira boldog volt azon a környéken! Munkált benne a vágy, ott akart lakni! Hosszú ideje keresgért már, ingatlanirodákat is felkeresett, de a megálmodott lakás megvétele csak nem akart összejönni. Amikor még egy év elmúltával is csak egyhelyben topogott, hirtelen megvilágosult: -szórólapokat fogok kihelyezni! Az ötletben nem volt semmi új, semmi zseniális, de mint a nők általában, ő is szeretett az eszével villogni, még ha csak önmaga előtt is. Az elgondolását hamar tett követte. A következő napja az okos, célratörő, otthonkereső szöveg megfogalmazásával telt el. Már vagy tízféle verziót fogalmazott, de egyiket sem találta megfelelőnek: egyik túl iskolásnak, másik túl nagyképűnek, a harmadik meg éppen szószátyárnak tűnt. -Ki fogja ezt a nagy tirádát végigolvasni,-tűnődött. És mivel ő volt az, aki ügyelt minden kis apró részletre, úgy döntött, csak egyszerű kérést fog megfogalmazni, telefonszámmal, névaláírással. Majd megszületett a frappánsnak ítélt kérelme:

„ Ebben a házban, eladó lakást keresek, saját célra .

Ajánlatát -és itt egy telefonszám következett-, Fleigher Beatrix várja, köszönettel.”

Az eljövendő napok a sokszorosításról, illetve a postaládák felkereséséről szóltak. Egy délután végzett is a kis naphegyi utcácskával. Végig a páratlan oldalon, majd átellenben vissza a pároson. A másnap jóleső, kíváncsi izgalommal telt el, de a te-lefonja estig sem akart megszólalni. Egy hét hiábavaló várakozás után már nem tudott mire gondolni, de az egyértelművé vált, hogy itt ugyan nem lesz vételre felajánlott lakás. Az új hét újabb, most már jobban átgondolt fogalmazással, szab-dalással telt, majd a szóba jöhető kör átmérőjét kezdte növelni. Az eredetileg ki-szemelt övezet párhuzamos két utcája is bekerült a vágyott lakások listái közé. Teltek-múltak a napok, de most sem történt változás Egyetlen ismeretlen szám sem csörrent meg a mobilján. Mivel kitartásból elméletben színjelesre

vizsgálható volt, némi gondolkodás után a megszerezni vágyott terület egyik kereszt-útja is felkerült az ostromlandó terület jegyzékére. Itt már bizony erősen meg kellett szűrni az épületeket, mert nem találta mindegyiket az álmai netovábbjának. Természetesen e nap után is a reményteli várakozási napok következtek, de világos, hogy most sem történt semmi újság. Már majdnem erőt vett rajta a szokásos búskomor, legyőzött hangulat, amikor megcsörrent a telefonja, és egy ismeretlen számsor világított a képernyőn. Hősnőnk szíve nagyot dobban, és valami jóleső, bizsergető érzéssel kapott a telefonja után, miközben még igyekezett a gondolatait összefésülni, hogy minél szimpatikusabban, minél ügyesebben találhassa önmagát.

Hiába volt az összeszedett gondolatsora, hiszen a következő percekben lezajló beszélgetés, a létező legnagyobb fejtelenséget hozta el számára. Már az első hangoknál, a telefonáló bemutatkozásánál érezte, hogy ő most elveszett:

-Jó napot kívánok . Szász Elek beszélek. Ön érdeklődik, a Naphegyen eladó ingatlan után?

-Jó napot kívánok, jött a határozatlan hangú köszönés, majd a bizonytalan bemutatkozás. Majd a folytatás, a férfinél kicsit akadozva:

-Nem tudom, ne vegye tolazkodásnak a kérdést, de nem lehet, hogy mi...valamikor..., hogy mi...-próbált a férfi valami segítséget várni a telefonpartnerétől, de annak bizony egy hang nem jött ki a torkán egy darabig. Hirtelen meglepetésében ugyanis nem tudta, hogy örüljön, vagy megbántott legyen, játssza az abszolút tudatlant, vagy fölényeskedjen. Végül lassan eszmélt, és barátságos hangon, örömmel válaszolt.

-De igen, én lennék. Szervusz, örülök, hogy ismét hallok felőled. A beszélgetésnek szinte nem akart vége szakadni ezután, nagy vonalakban ecsetelték egymásnak, hogy kivel mi történt az elmúlt időben, majd másnapra megbeszéltek egy lakásszemlét.

Hogy a nő lakást akart venni a jelzett helyen, az biztos. Hogy a férfi el akarta-e adni? Ki tudja? Egy azonban bizonyos: mindketten a múlt szellemében várták a holnapot.

De a holnap esetünkben csiga- lassúsággal érkezett:

A nő éjszakai gondolataiban sokszor megjelent a jól fésült, egyenes tartású, szé-les vállú, sportos, értelmes arcú, nevetős barna szeme körül szarkalábas Elek, akibe ő fülig beleesett. Az az Elek, aki kedvtelve, boldogan rótta vele a Krisztinában az utcákat, aki úgy tért be vele minden presszóba, hogy körül- járatta a tekintetét a vendégek között-látjátok milyen jó nővel vagyok? És ez az enyém, csakis az enyém...

De nyugalmas is volt akkor!

A férfi is éberén töltötte az éjszakát! Az ő gondolataiban a nő feszes, kerek feneké, karcsú bokája, gömbölyű, puha, alma alakú mellei jártak. A nő hetyke járása, vörhenyes, szőkés haja, hangsúlyosan festett barna szemei. Gondolatban százszor végig simogatta a szoknyában feszülő kemény, formás fenekét. Milyen kis csinos, kíváncsú teremtmény! Ő is újra átélte a múltat, és érezte, hogy a szívét valami felemelő érzés járja át az emlékek hatására.

-Igen, az Istenek velünk vannak, velünk, hogy ez a viszontlátás újra megtörténhetett, -gondolta.

Másnap, a megbeszélte időben csörgött a kaputelefon, majd kis idő elteltével a beengedett személy is felért a jelzett emeleti ajtó elé.

Már nyílt is a bejárat, már nagy vehemenciával majdnem egymás karjába ugrott a nő és a férfi! Hanem akkor hirtelen az Istenek kifogták hőseink vitorláiból a szelet! A mozdulatsor mindkét félnél csak gondolat maradt, egy görcsös, merev gondolat!

Ugyanis, mielőtt megesett volna ez a baleset, hogy egymás karjaiban keresik a régi emlékeket, egy igencsak szürreális kép fogadta a két, múltjában elmerült embert.

A nyitott előszobaajtóban egy ősz, kopasz, hajlott hátú, szemüveges, megtört tekintetű, műfogsoros ember állt!

Na, de ki állt vele szemben?

Egy hízásnak indult, kicsit elhanyagolt frizurájú, paradicsommadárrá maszkírozott, bizalmatlan tekintetű öregasszony, akinek a nagy igyekezetében a telt gyomrán felcsúszott a pulóvere, és a hasa mérete

elől megemelte a szoknyája hosszát, ami hátul kicsit megnyúlva lógott rá a lábszárára.

A férfi a látvány hatására tettetett csodálkozással érdeklődött a hölgnél, hogy mi járatban is van, majd annak döbbent arcát látva, némi vacillálás után némi döbbent csend után becsapta az ajtót.

Természetesen a tulajdoni lapon ezután nem történt semmi tulajdoni változás!

Kárpátok közt

Tűz gyullad a Kárpátok közt,
Csóvája az égig szökött,
Beragyogja, mi egykor sötét volt,
Egy fáradt nép most belekarol.

Emlékezet fényessége élteti a múltat,
Mesék valósága feltárja az utat,
Beszéljék azt szájról szájra,
S legyen magyarnak örök hazája.

Remény élteti a lángot,
Kárpátok közt a hazátok,
Nyelvünk egy töről fakad,
Rokonunk is szépen akad.

Szarvasban látjuk meg Őt,
Ki előtt szentek hajtanak főt,
Szívünknek lobbanása, tüskés koronája
Érte nyílik rózsafája.

Szerteszét szórattunk egykor,
Ma legendák világa dalol,
Anya lányának, apa fiának,
Őrizze meg a jövő, hívó szavának.

Megtört szívek dúdolnak egy dallamot,
Mit Kölcsey írása egybe forrasztott,
Szavak szövik egybe az édes mámort,
Bölcsőd, sírod legyen e föld, ne távol.

Ahogy a kék égbolt felettünk,
Úgy mi is szabadnak születünk,
Őrizzük a lángot a feledés homályától,
S megmarad a magyar, hazája sem avar.

Emlékezz a házra, hol gyermek vagy épp
Nézz körül, hol most állsz, a világ közepén
Szálljon az igazság szájáról szájra,
Egy remény marad, a magyarnak hazája!

Tartsa meg az Isten,
Nyelvében a nemzetet,
És ez mindig így legyen,
Így legyen.

Lesz!

Hajnali parázs

(Jn 21, 1-14)

Akkor éjszaka nem fogtak semmit. Reménytelenül sötét volt minden. De mit tehettek volna? Újra és újra kivetették a hálót, és vártak. Semmi. Egyetlen hal sem akadt bele.

„Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszlek benneteket!” – ez járt a fejükben, de egyikük sem szólt. A mély csendben csak a hullámok ütemes loccsanását lehetett hallani. Hát persze, a víz nem áll meg. És a nappal is újra eljön majd. Azután megint este lesz és reggel, egy újabb nap. Halászni kell. Élni kell. Viselni a magányt, a fájo hiányérzetet.

Hideg szél támadt. Fázni kezdtek. Érdekes, a Mester mellett sohasem fáztak. Vagy csak nem vették észre. Ahogy az éhséget, a fáradságot sem. Csak most, hogy újra a bárkában ültek.

Pirkadatkor egy idegen tűnt fel a parton.

– Fiaim, nincs valami ennivalótok? – kérdezte.

– Nincs – felelték. Mit adhatnának ők egy éhes vándornak? Egy árva halat sem tudtak fogni. Ki hinné el, hogy nemrég jóllakattak öt kenyérrel és két hallal ötezer embert? Valószínűtlennek tűnt az elmúlt pár év. A közös vacsorák a Mesterrel, az éjszakába nyúló beszélgetések, a tűz melege. Megtért bűnösök, gyógyult betegek, reményteli jövendölések Isten országáról. Péter mint köszikla...

– Vessétek ki a bárka jobb oldalán a hálót, s ott majd találtok – hangzott a partról.

„Ki ez az idegen? Mit tudhat a halászatról?” – gondolták. Ellenkezés helyett azonban szólanul bevonták a hálót, majd egykedvűen kivetették a másik oldalon. Először semmi. Azután viszont egyszerre megremegtek a kötelek, és hatalmas erővel rántották jobbra a bárkát. Mindannyian felugrottak, és nekifeszültek a hálónak, de alig bírták visszahúzni. Döbbenet meredtek a benne ficáncoló tömérdék halra.

– Az Úr az! – szólt egyikük. Az Úr! Ki más művelhet ehhez hasonlót?

Péter azonnal magára kapta a köntösét. Az Úr az! A vízbe ugrott, és úszva, futva, bukdácsolva próbált kijutni a partra. Az Úr az! Levegőért kapkodva, remegve hanyatlott a homokba. A többiek is partot értek a bárkával.

Szólni egyikük sem mert. Izzó parazsat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret.

– Gyertek, egyetek! – hívta őket a Mester. Reszkető kézzel emelték a szájukhoz a falatot. Az ízletes hal és a friss kenyér azonban jólesően omlott szét a szájukban. Szívverésük lassan csillapodni kezdett. Azután, hogy fáradt testük megpihenjen, leültek egymás mellé a földre. Középen a Mester, körülötte a tanítványok. Beszélgetni kezdtek. A hajnali derengésben vörösen felizzott a parázs.

Anyák napjára

*Amikor kimegyek a kertbe,
és meglátom a gyönyörű orgonát,
eszembe jut a drága anyukám.
Bevillan sok régi szép történet,
amikor ő sokszor megvédett.
Nyáron volt egy baleset,
és anya két perc alatt ott termett.
Végig puszilt és ölelt engem,
én megnyugodtam teljesen.
Hazamentünk nagy békében,
ekkor rádöbbsentem, hogy
mindig óvott és féltett engem.
Ha elestem, felemelt és
a két kezével óvón átölelt.
Virrasztott éjjel ha beteg voltam,
fáradhatatlanul gondoskodott rólam.
A sok szeretetet amit tőle kaptam,
megköszönni hogy is tudnám.....
Talán csak ezzel az egy mondattal:
Nagyon szeretlek Édesanyám!*

A fekete-fehér bohóc

Forró júliusi nap volt, amikor egy hatalmas vándorcirkusz érkezett a városba. Soha ekkora tömeg és ennyi állatfaj nem gyűlt még össze itt, mint aznap. Egy hatalmas, piros és kék csíkokkal festett sátor alatt volt, a számtalan padból álló nézőtér. Középen egy óriás homokkal terített színpad. Az emberek gyűltek! Egyre több ember és egyre hangosabb zaj, amit érezni lehetett. Estefelé kezdődtek el a produkciók. Egy nő lépett ki, fején egy hatalmas tollal díszített kalap és ruhája is elég hiányos. Mindent kitett, amit nem szégyellt. Majd behívott egy hatalmas szürke elefántot. Két szeme között és ormányán végig hasonlóan a nőhöz, egy ékszer lógott. Színes kövekből kirakva, csillogott. A nézőtéren, a családok egyszerre kezdtek tapsviharba, amikor a hatalmas állat, különlegesebbnél, különlegesebb mutatványokat hajtott végre. A gyerekek fel és leugráltak örömben és izgatottságukban. A középső szektor egyik padján, egy kisebb család foglalt helyet. Egy kisfiú, szép és tiszta ruhában, szorosan édesanyja mellett, apjától eltávolodva, csendben nézte a produkciókat. A neve Ádám! Néha mosolyt lehetett látni arcán, de közel sem olyan vidáman és nyitottan szórakozott a látottakon, mint gyermektársai. Apjára szegezte tekintetét.

- Apa! Apa! Az elefánt, hogyan képes arra, hogy két lábon álljon? Én azt hittem, ők nem tudnak ilyet! – jelentette ki.

Ádám várta a választ, de nem kapott. Édesapja csak izgatottan nézte a karján lévő órát, majd a felső zsebében lévő telefonját nyomkodta. A kisfiú csalódottan hajtotta le fejét, amire anyja megsimította homlokát és ő válaszolt.

- Ádám! Tudod, ezek az állatok arra vannak beidomítva, hogy meg tudjanak csinálni olyan mozdulatokat, amiket egy átlagos elefánt nem! Ezért szenzáció! Ezért érdekes!

- Nézd anya! Most lemennek! Egy tigris és egy bácsi megy mellette! Hogyan nem harapja meg őt? Nem fél, hogy megeszi? – érdeklődött fia, ismét.

- A bácsit szereti az a tigris! Tudja, nem kell tőle félnie és így az állat sem fogja bántani! Nem érzi a veszélyt! – válaszolta anyja, Anna.

A férfi és a tigris, váltva a produkciókat, egyre nagyobb sikert arattak. Már lassan vége az egész estét betöltő bemutatónak. Az utolsó produkció, egy bohóc. A régi, megszokott és kihagyhatatlan bohóc! Besétált lassú léptekkel, kezében több kisebb labdával és úgy állt meg ott, egy felöltözött, kifestett férfi a sátorban lévő színpad közepén. A gyerekek hirtelen hatalmas tapsban és sikítozásban törtek ki, míg a felnőttek inkább közönyösen és kissé felháborodva néztek le a bohócra! Elkezdte műsorát. A labdákat egymás után dobta fel a levegőbe és kapta el, úgy, hogy egy sem esett le a földre. Minden mozdulata magabiztos és megszokott volt. Mosollyal az arcán a következőkben a varázslás gyönyörű művészetét mutatta be a jelenlevőknek. Szokásosan elővett egy üres kalapot és egy fehér nyuszt húzott ki belőle. Hatalmas tapssal és gyermeki mosollyal övezve búcsúzott, aznap este.

Ádám és szülei a kocsijukban ültek és hazafelé tartottak. Csend volt, senki nem szólt. Apja mereven az utat nézte. Hirtelen a csendet megtörve szólalt meg.

- Milyen egy értelmetlen műsor volt ez!

- Kérlek, Ádámnak nagyon tetszett! Ne beszélj így! – reagált Anna.

- Mondd azt, hogy szerinted volt színvonala! Még egy rendes bohócot sem tudtak betenni!

- A bohóc szerintem kitűnően tette a dolgát! Egyszer sem rontotta el a produkcióját! A labdák, a varázslás, minden rendben volt!

- Ugyan már, Anna! Neked sem kell védeni! Te sem vagy olyan ostoba, hogy ne értsd a művészetet! Biztosan a cirkusznak is van művésze! Még normálisan sem tudott felöltözni! Fekete és fehér csíkos ruhában. Az arca is, csak arról árulkodott, milyen szürke lesz a

műsora! – válaszolta kissé dühösen, majd erősebben szorította a kormányt és elhallgatott.

A kis Adám furcsán hallgatta végig az előbb hallottakat. Előre nézett apjára, de nem szólalt meg. Számtalan gondolat és ellenérv jutott eszébe, de semmi nem vitte rá, hogy kinyissa száját. Aznap este, csendesén és mélán hunyta le szemeit. Még hónapokig eszébe jutott, miért látta az általa színesnek látszó bohócot apja, feketén és fehéren. Huszonöt év telt el! Adám fess férfi és éppoly sikeres üzletember lett, mint édesapja volt. Oldalán egy gyönyörű feleség, és egy hat éves kisfiú. Sokszor volt távol. Idejét különböző kultúrájú országokban töltötte, ahol csak az üzlettel foglalkozott. Amikor egy, szeptemberi napon hazatért családjához, szomorúan látta, hogy fia nem szól hozzá. Feleségéhez fordulva érdeklődött, vajon mi lehet az oka ennek. Nem válaszolt, csak nézte őt.

- Mondd már szívem! Mégis mi rosszat tettem, hogy a fiam nem szól hozzám, és hogy te sem? – érdeklődött.

- Tényleg nem érted? Számold már meg egy évben, hány napot töltesz itthon velünk? Kérlek Adám, ő még csak egy gyerek, akinek szüksége lenne az apjára, de sose találja itthon!

- A kedvetekért dolgozom ennyit! Mindent megteszek, hogy jó életetek legyen! – válaszolta a férfi mentegetőzve.

- Kérlek szívem, a jó élet nem csak a pénzről szól! Azt szeretném, hogy mellettem legyél és biztos vagyok benne, hogy a fiad is csak ezt az egyet akarja!

- Mégis mit tudnék tenni, hogy ne érezzétek magatokat elhanyagoltan, de a munkám is elvégezzem?

- Ha tényleg nem érzed, akkor nem is értem, miért kellene egyáltalán tenned valamit!

- Ugyan, ez csak egy kérdés volt! – reagált gúnyosan Adám, mire felesége lassította lépteit, majd férjére nézett.

- Lesz egy cirkusz a hétvégén a városban. Utoljára nagyon régen voltak, egy igazi cirkusz! Szeretne elmenni oda! Vidd el!

- De...- kezdte el, majd hirtelen visszafogta szavait, és lehajtotta fejét
– Elviszem! Most hol van?

- A szobájában! Hol máshol lenne?

Adám felment fiához. Kopogás után semmi választ nem lehetett hallani. De most nem adta fel, még háromszor próbálta meg, majd benyitott. A fia az ágya előtt ült és egy ócska, régi kis autót tartott kezében. Mellé ült. A fiú kicsit meglepődött.

Megígérte neki, hogy hétvégén együtt indulnak el a híres cirkuszba és egész nap ketten is maradnak. Igazi apa-fiú napot ígért.

Azon a szombaton a fiú már korán reggel ébren volt. A műsor csak délután kezdődött, ő mégis izgatottan és felöltözve járkált a házban. Adám is lejött az emeletről és fiát kézen fogva elindultak. Egy régi sportpálya helyén került megrendezésre a nagy cirkusz. A sátrat már állították és számtalan gyermeki vidám, és izgatott arcot lehetett látni. A pályán körbe-körbefutottak a kicsik, ahova Adám fia is beállt. A férfi közben körbe nézett. Távolról, de megpillantotta a délután folyamán fellépőket. A kalapos nő, a sok tollal! A tigrissel lévő idomárt, a sok zsonglőrt és végül a bohócot! Gondolatai önmaga gyermekkorába repítették vissza. Akkor megfordult a bohóc, arcát látta, semmit nem változott. Mintha az idő ezen az emberen nem telt volna el! Adám szája nyitva maradt, és nem tudott szólni! Fia nagy mosollyal állt meg mellette és szorította meg kezét.

- Apa! Apa! Nézd, már ott vannak az állatok! Láttál már ekkora tigrist valaha? – érdeklődött.

- Igen fiam, egyszer már láttam!

- Te miért nem mosolyogsz? – kérdezte újra, gyermeki egyszerű szemléletével.

- Látod azt a bohócot? Feketében és fehérben? Pont erre néz? – nézett kíváncsian fiára Adám.

- Te olyan vicces vagy ma! Itt nincsen ilyen bohóc! – válaszolta nevetve, majd elengedte kezét és a többi korabeli fiúhoz futott.

A férfi kíváncsian nézett körül, majd egy pillanat alatt elvesztette a tekintetével mindeddig követett bohócot. Eltűnt, mintha tényleg nem lett volna ott, ahogyan fia mondta neki. Utána eljött az öt óra! Megkezdődött, minden ugyanabban a sorrendben, mint huszonöt évvel ezelőtt, azon a bizonyos napon, amikor úgy érezte apját végleg

elvesztette. Először jött a kalapos nő, majd az elefántok. A tigris és a mellette mindig bátran lépkedő férfi. Adamnek fia sorra tette fel az izgatott kérdéseit, amire ő néha tudta a választ, néha nem. Mégis gondolataiban, a saját gyermekora játszódtott le újra és újra. Majd kilépett a bohóc. A gyerekek örömteli sikítózásban és nagy lázban törtek ki. Mindenki tapsolt. A férfi körülnézett. Csodálkozva látta azt, amit akkor is, azon a napon. A gyerekek vidámságát és a felnőttek elképedését, csodálkozását. Majd ő is ránézett a bohócra. Szája nyitva maradt! Fia felé fordult.

- Apa! Miért nem nevetsz? Neked nem tetszik? – kérdezte.

- De, fiam! Mondd csak, milyen ruhában van ez a bohóc? – érdeklődött.

- Miért kérdezel ilyeneket? Te is látod, nem? Annyira vicces apa, olyan jó, hogy eljöttünk! – mondta fia, majd átölelte.

- Bizony, nagyon jó, hogy eljöttünk! – válaszolta.

Adám könnyes szemmel kezdett el, gondolkozni rajta. Végre megértette, miért is látta apja akkor ezt a számára vicces és színes bohócot, feketén és fehéren. És most szomorúan, magába fordulva, kezdte el sejteni miért látja ő is ugyanazt a bohócot feketén és fehéren, amit drága fia, minden színben pompázónak! Söhajtott egy nagyot, megcsókolta fia homlokát, majd erősen átölelte! Elmosolyodott és szíve őszinte megbánásával nézte tovább a produkciót.

Hét kis nyuszi

Hét kis nyuszi ül a fűben.
Kerek erdő közepében.
Előttük sok fehér tojás,
Meggfestik őket, ahogy szokás.

Piros, hímes van már bőven,
Festik heten, békességben.
Tojásokon vadvirágok,
Rájuk nagyon vigyázatok!

Báránnyó jött időre,
Segít nekik, szerencséire.
Báránnyó válogatja,
Tojásokat dugdosgatja.

Béget hozzá dallamokat,
Zavard el a záporokat!
Tyúkanyó is csatlakozik,
Szeretjük átsugárzik.

Teszik fürgén talicskába,
Locsolóknak kosarába.
Kikeleti húsvét reggel
Meglocsolnak szagos vízzel.

Boldog a kis gyereksereg,
Minden apró nyomot keres.
Itt egy tojás, itt is kettő,
Ki nyert vajon, megfejtethető?

Varázslatos húsvét este,
Sok a fáradt kis csemete.
Pillanat és elaluszik,
E szép napról álmodozik.

Édesanyám

Anyukám, anyukám,
Mondd meg mostan nékem,
Ki a legszebb kislány
Ezen a vidéken?

Ugye, az én vagyok,
Drága édesanyám?
Ha tükörbe nézek,
Téged látlak talán?

Gyönyörű szép orcád,
Mosolygó két szemed,
Ölelő két karod,
Szívem súgja neved:

Édesanyám...

Madarak télen

Cinege: Csuszka szomszéd, úgy fázom!

Mindent hó fed. Élelemre vágyom!

Csuszka: Tél van. Dermesztő, zord hideg,
hol lehet egy kis mag, csak egy csipet?

Meggyvágó: kemény mag is jó lenne,

legalább éhségem is csökkenne!

Zöldike: Ám én sehol se látok
se magokat, se madárkalácsot.

Veréb: Sehol sincs hernyó, se bogár,

álmban itt volt egy dundi kosár.

Galamb: Nézzétek, itt egy etető,
benne magok, gyümölcs, mind ehető!

Rigó: De jó, hogy ezt megtaláltuk,

ezután már csakis idejárunk!

Szarka: lám, itt gondoskodnak rólunk,
nem kell többé fáznunk és bánkódnunk!

Varjú: itt van, hova behúzódunk,

ha fázunk, ide jól bezárkózunk.

Otthonunk lesz: puha, bélelt, meleg,
ó, csak márciusig etessetek!

TARTALOM

KÉGL ILDIKÓ	4
TÁTRAI S. MIKLÓS	10
PELESZ ALEXANDRA	17
CSENDES RAMÓNA	20
HORVÁTH TERÉZIA	25
WÁGNER EMÍLIA	26
FÉNYES KITTI	29
F. PUSZTAI KAROLINA	30
N. SEBESTYÉN KATALIN	34
BAJZIKNÉ PANNI	36
AKAI KATALIN	38
NÉMETH ADRIENN	44
PAPP TÜNDE	45
BÓDINÉ FERENCZI TÜNDE	47
SOMOGYI FERENC	48
NAGY JÁNOS	50
HANKÓSZKI FANNI REGINA	52
LAIMEJIMAS VOKIETIJOS	54
BENEDEK ERZSÉBET	55
IOCHOM ZSOLT:	57
RADNAI ISTVÁN:	59
HEGEDŰS GÁBOR	65
GILÁNYI BEATRIX	78
SZEGEDI LÁSZLÓ	82
HERBERT-RADÓ ÁGNES	84
FÉNYES KITTI	86
TÓTH ESZTER	87
GANI ZSUZSA	92

"Szép Tündérország támad föl szívemben "

Irodalmi antológia

Egy szép ajándék 2025. karácsonyára

Bhl.: 2025. október 20.

Jelentkezési űrlap: <https://forms.gle/hfNLY5D8i7eDus7PA>

IMPRESSZUM

A kötet címe: Meglepetés

Kiadás éve: 2024.

Megjelenik pdf-ben és e-PUB-ban.

Megjelentetjük a www.mek.oszk.hu oldalon.

A kötet kereskedelmi forgalomba nem kerül!

A kötet – változtatás nélkül – szabadon terjeszthető!

***Kiadó: KÉK-FEHÉR KÖNYVKIADÓ / ORSZÁGOS MÉCS LÁSZLÓ
IRODALMI TÁRSASÁG***

Szerkesztő: RÁTZ OTTÓ mesterpedagógus, szaktanácsadó, szakértő

ISBN 978-615-82544-4-1 (pdf

ISBN 978-615-82544-5-8 (e- PUB)

KÉK-FEHÉR KÖNYVKIADÓ

2024.